

BARÇA

Revista Oficial FC Barcelona · Agost 2006

5 Núm. 22 · 3 Euros

www.fcbarcelona.cat

COM ÉREM, COM SOM

*De Neeskens a Ronaldinho,
trenta anys de transformació*

L'Àngel del vestidor
Repàs a 33 anys de vida dedicats al Barça i als seus cracs

Trofeu Gamper
El Bayern, campió de la Bundesliga 05/06, visita el Camp Nou

Eidur Gudjohnsen
Retrat del primer futbolista islandès de la història del club

ENHORABONA CAMPIONS

MINUTS QUE FAN HISTÒRIA
CELEBRA'LS AMB VICEROY

EDICIÓ ESPECIAL COMMEMORATIVA DEL CAMPÍO DE LLIGA I D'EUROPA

FCB MERCHANDISING, SL

FCBARCELONA

CENTRES DE VENDA DEL RELLOTGE COMMEMORATIU DEL FCBARCELONA
Concessionaris oficials Viceroy FCBotiga Megastore Grans Magatzems La Tienda en Casa: 902 10 30 12

VICEROY
SINCE 1951

AGOST DEL 2006

Edita: Futbol Club Barcelona

Av. d'Aristides Maillol s/n - 08028 Barcelona

Tlf. 9021899 00 - Fax 934112210

Adreça electrònica: revista@fcbarcelona.cat

Director: Jordi Badia.**Subdirectors:** Eduard Pujol, Toni Ruiz i David Saura.**Redactors:** David Carabén, Carles Cascante, Xavier Catalán, Cristina Collado, Vanessa Fornis, José Manuel Lázaro, Míriam Nadal, Sergi Nogueras, Francesc Orenes, Carles Santacana, Sandra Sarmiento, Txemi Terés i Manel Tomàs.**Redactors en pràctiques:** Adrià Alemany i Maria Escudero.**Col·laborador:** Antoni Aira.**Disseny i Infografia:** Grupo ADI.**Fotografia:** Arxiu FCB, Revista Barcelonista, FCB Merchandising, Knud Jonsen (Bayern de Munic), Valentí Enrich (*Sport*), Pere Puntí (*Mundo Deportivo*), Torrevisió i www.oliver-khan.de**Publicitat:** FC Barcelona

Departament Comercial i de Màrqueting

Tèlf. 934963672.

Impressió: Rotocayfo Quebecor.**Tiratge:** 126.000 exemplars.**Dipòsit Legal:** B-40053-02.

La publicació no es responsabilitza de les opinions expressades en les col·laboracions externes.

La redacció d'aquest número s'ha tancat el 17 de juliol del 2006.

Som molt més globals

La resposta a la pregunta que ens fem en el present número de la revista Barça, de com érem el 1974 quan va arribar Johan Neeskens i com som avui quan torna com a entrenador ajudant de Frank Rijkaard, és immediata: som molt més globals. En aquests més de trenta anys transcorreguts, el futbol ha evolucionat des de gairebé tots els punts de vista; en alguns aspectes d'una manera excepcional, en d'altres de manera més moderada i en alguns, pocs, de manera insuficient. El balanç de conjunt dona un resultat espectacular. No és que el futbol dels anys setanta no tingui res a veure amb l'actual, perquè no és així, però és veritat que molt del que l'envolta ha sofert una transformació radical. El binomi esport/espectacle ha quedat desequilibrat a favor del segon factor.

No obstant, el canvi de més transcendència és la globalització del futbol com a fenomen universal. És un canvi que encara s'està produint i l'abast del qual no està definit del tot. L'afició d'un club com el FC Barcelona ha deixat de ser estrictament local per esdevenir progressivament universal. El gruix de l'afició blaugrana és a Catalunya, òbviament, i no hi ha dades que permetin afirmar que no serà així durant les pròximes dècades. Tanmateix, és un fet que mentre el creixement a Catalunya està pràcticament estancat -per raons fàcils de comprendre-, l'afició barcelonista creix de manera exponencial arreu del món.

Aquesta realitat inexorable planteja diversos reptes. El primer, el més immediat i el més evident, és el dels límits que ha de tenir aquest creixement. Creiem que aquesta és una pregunta amb resposta oberta. En primer lloc, perquè com dèiem més amunt que el fenomen de la globalització del futbol i el seu creixement és un procés que encara no s'ha tancat; no se'n saben encara els límits. I, en segon lloc, perquè no és un creixement que sigui senzill de controlar; es pot arribar a regular el nombre d'associats, però no es pot actuar per frenar el nombre d'aficionats, per exemple. Per tant, la qüestió de fins a on créixer no és la qüestió fonamental que el FC Barcelona -i els altres clubs d'una dimensió equiparable- tenen plantejada.

El segon repte que cal afrontar i que es deriva de manera també força clara són els perills que un creixement d'aquesta mena pot provocar en les essències del club. És a dir, quant de catalans haurem de deixar de ser per esdevenir plenament universals. Creiem que aquesta pregunta, força raonable de fer-se, no és tampoc encertada. Entre d'altres raons, perquè ja ha estat contestada fa temps: la globalització, en comptes d'afectar negativament els fets locals, els ha revitalitzats. Dit de manera provocativa, al contrari, com més universals siguem més catalans serem.

Però, si ni la qüestió dels límits ni la de les essències és la fonamental, quina és la pregunta que cal formular-se per encarar amb garanties el procés que afrontem? És un debat absolutament obert; no obstant, creiem que el més important -i el més difícil- és créixer de manera coherent i al ritme adequat. La universalitat no és una necessitat per al FC Barcelona sinó una vocació. Ser més que un club al món és la seqüència lògica a la seva evolució històrica. És el pas més coherent que cal fer ara. El repte, és trobar el ritme més adient ■

custo
BARCELONA

SUMARI

MÉS QUE UN CLUB

6 **Com érem, com som**
Del Barça de Neeskens al de Ronaldinho

14 **Del Barça local al Barça global**
Com ha canviat el club en 30 anys

20 **La ràdio en català i el Barça**
L'evolució de les retransmissions

EL CLUB DIA A DIA

26 **Un altre Gamper de luxe**
El Bayern de Munic, rival del Barça

34 **El gràfic**
Tots els títols de la temporada 2005/06

42 **Parlem amb...**
El Premi d'Honor de les Lletres catalanes

UN CLUB AMB HISTÒRIA

54 **L'Ex**
José Antonio Zaldúa

SERVEIS BARÇA

58 **El Gran Repte**
Personalitza el mòbil en blaugrana

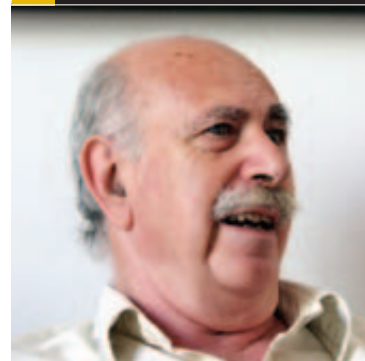
8 Repàs a l'impacte que va causar Neeskens a finals dels setanta

26 El Bayern torna al Camp Nou després de la desfeta del 1999

30 Gudjohnsen inicia la seva etapa blaugrana carregat d'il·lusió

43 L'historiador Josep Termes reflexiona sobre el Barça

47 Les mans que han cuidat els cracs del Barça durant 33 anys

PATROCINADORS

PROGRAMA OFICIAL DE PATROCINI FC BARCELONA

PROVEÏDORS

COL·LABORADORS

MITJANS COL·LABORADORS

PATROCINADORS DE SECCIONS

PRINCIPAL BÀSQUET

OFICIAL BÀSQUET

PRINCIPAL HANDBOL

OFICIAL HANDBOL

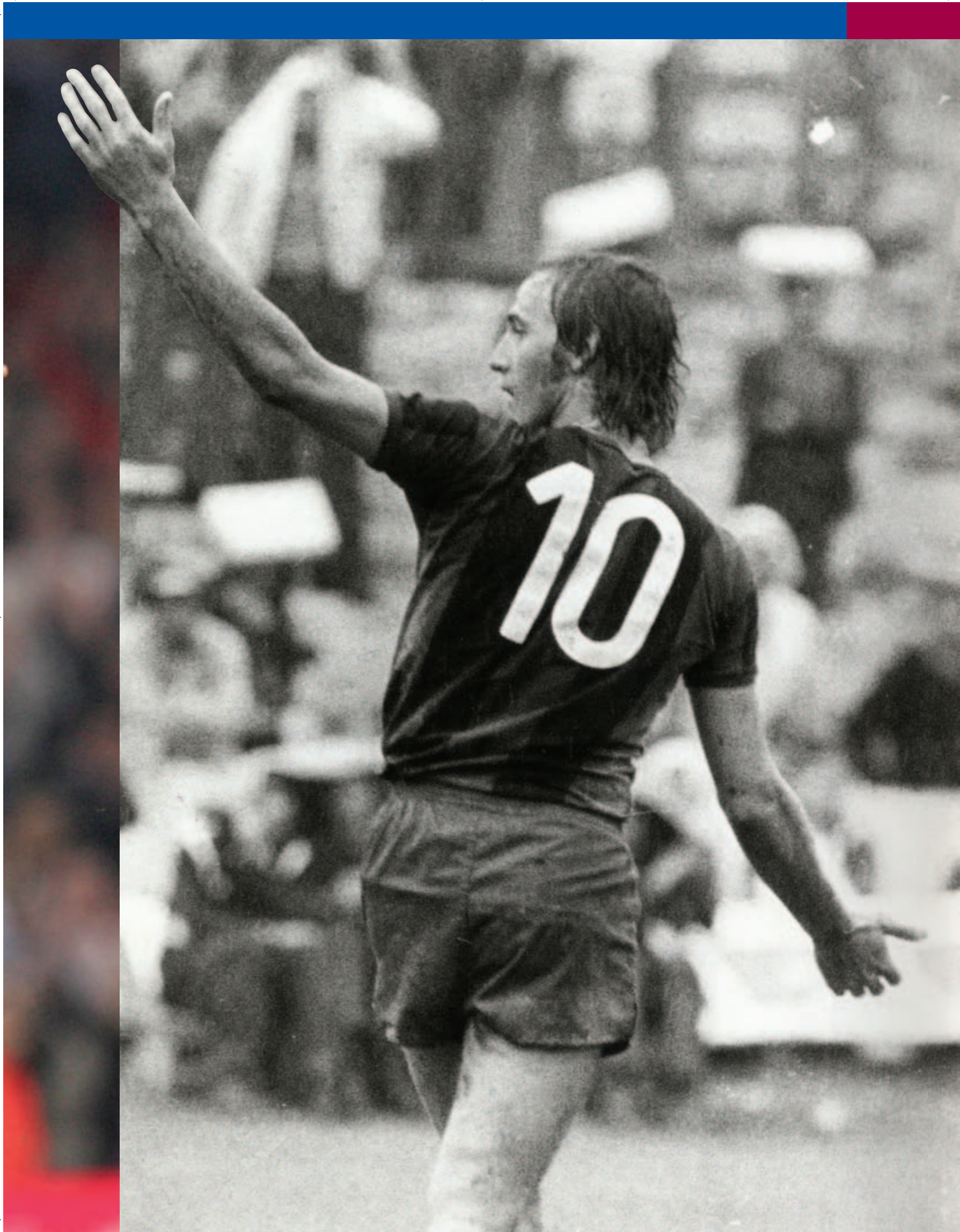
HOQUEI PATINS

COM ÉREM, COM SOM

A vegades és la visita inesperada, o la topada amb una imatge d'impacte que tot i el pas dels anys manté la seva força, el que ens fa aturar i ens anima a mirar enrere.

Viure dels records no és bo, però saber d'on venim per fixar un diagnòstic precís d'on som, i marcar el punt on volem arribar, és un exercici molt útil. Ho és, segur, en el dia a dia de qualsevol persona, però també quan parlem d'una realitat tan àmplia com el Barça i la seva gent. Aquest estiu hem sabut que Neskeens torna a estar aquí perquè, de fet, mai en va marxar. Com si el 10 de la samarreta del FC Barcelona tingués les propietats màgiques dels contes de bruixes i nans, el cert és que la imatge del 10 coratjós de la final de Basilea ens obliga a pensar on érem i on som, avui que aquest mateix 10, ara ple de talent i creativitat, continua dient molt del Barça

COM ÉREM, COM SOM

“JO TAMBÉ ERA NEESKENS”

■ TEXT: David Caraben | FOTOS: Arxiu FCB

Johannes Jakobus Neeskens va néixer a Heemstede (Holanda) el 15 de setembre de 1951. Vint-i-tres anys més tard fitxava pel Barça. Aquell estiu havia contribuït decisivament a fer que la selecció holandesa es guanyés l'apel·latiu de *taronja mecànica*, amb el permís d'Anthony Burgess i, pels cinèfils, d'Stanley Kubrik. Però no és per cap d'aquestes raons que tota una generació de culés, llavors encara a l'escola, “*érem Neeskens*”. És clar, a l'hora del pati

Els holandesos del Mundial d'Alemanya de 1974 anaven amb patilles i el cabell llarg, duien collars, la samarreta per fora i, tot i que avui dia ja no sobti ningú, vestien de color taronja! Per molt tècnics que fossin els seus atacants, no se'ls queien els anells a l'hora de defensar i, si era necessari, es llençaven pel terra per recuperar la pilota. I que l'estrella s'arrisqui físicament, per qualsevol que hagi jugat en un pati d'escola, és una autèntica revolució: política, moral i estètica.

Però l'arribada de Neeskens al Barça, l'estiu del 74, no només va suposar la incorporació de qui millor encarnava el futbol total,

sinó també l'entrada al Camp Nou d'una idea del “sex appeal” fins aleshores reservada a la cultura juvenil i al rock. No ens equivocariem de molt si ens aventurèssim a comparar l'atractiu de Neeskens amb el que exercia George Best, el *cinquè Beatle*, entre els seguidors del Manchester United. Quan li ho preguntem a Charly Rexach, no dubta a fer de Neeskens el responsable de l'augment de seguidors entre l'afecció blaugrana. Hem de pensar que, fins aleshores, els jugadors del Barça tenien l'aspecte i les maneres una mica d'estar per casa dels herois d'extracció popular, amb comptadíssimes concessions a la coqueteria

“JO TAMBÉ ERA NEESKENS”

*Patilles, colls de camisa interminables i estampats agosarats.
La psicodèlia i el yéyé entren al
Camp Nou de la mà de Neeskens.*

Futbol total

Eduard Boet: “Era un jugador amb un ímpetu i una força impressionants. Era un tot terreny, jugava a qualsevol lloc: defensava, rematava i feia gols.”

Quique Costas: “No era molt alt però anava molt bé de cap. S’entregava molt i li donava caràcter a l’equip.”

Antonio De la Cruz: “Robava pilotes pressionant en camp contrari, però també en robava moltes a la nostra meitat del camp.”

Carles Rexach: “Tenia molta empenta. Era molt agressiu. Però noble.”

Jaume Boix: “Era el futbol total. Ens hem acostumat que corrin els onze jugadors. Però llavors era una novetat. En aquell moment, al Barça, només tres o quatre corrien de veritat.”

Marcant la diferència

El futbol, abans de la televisió, era un espectacle prohibit als miops. Reconèixer els jugadors en la distància es feia difícil. Tothom acaba reconeixent un jugador per la manera que té de córrer, de conduir la pilota o de col·locar el cos quan xuta. Però quan encara s'han vist pocs partits, tota característica externa per identificar el crac s'agraeix moltíssim. Les turmelleres de Neeskens van marcar una època.

(els mocadors a la cintura d'Alcántara i Martín, la clenxa engominada de Garchitorena, el dandisme de Samitier). Isabel Bosch, que llavors començava la seva carrera de periodista esportiva, veu similituds entre la repercussió en l'imaginari popular de les figures de Neeskens i de Beckham, donant a entendre que l'holandès també va trencar amb el model de masculinitat llavors imperant a la societat. Efectivament, si Beckham ha suposat l'aveniment del *metrosexual*, Neeskens va suposar l'arribada d'un altre tipus de masculinitat, més a contracorrent, que la que ha representat Beckham. Dues coses definien el *look* de Neeskens: les turmelleres i els penals –perdonin la redundància– “a l'estil Neeskens” (canonada sense pietat al centre de la porteria). És a dir, la coqueteria al costat de la garrotada. En l'exposició de la llampant turmellera blanca per sobre de les mitgetes i en la samarreta per fora hi

havia la mateixa informalitat ostentosa que trobem avui dia en l'exhibició dels calçotets per sobre dels texans dels joves *skaters*. En els cacaus que proferia Johan II apuntant al porter hi descobrim la rèplica barroera de les corbes perfectes que dibuixen les centrades de Beckham. Al jugador anglès, més enllà d'un narcisisme exacerbant, no se li coneix cap vici ni cap esperit de rebel·lia, cap *garrotada*... Casat amb la *pija* de la banda musical més comercial del planeta i omnipresent a les revistes de moda, a poc a poc s'ha anat convertint en l'estendard de la devoció a l'èxit i el consum sense complexos. Les solucions indumentàries de Neeskens, ben al contrari, tan espontànies i barates com el cabell llarg i la patilla, la turmellera visible i la samarreta per fora, constituïen un model democràtic i prou assequible per als joves de l'època... De qualsevol època.

Era un jugador, com diu Rexach, que pel

Dues coses definien el 'look' Neeskens: les turmelleres i els penals 'a l'estil Neeskens'. És a dir, la coqueteria al costat de la garrotada

desplegament físic i de virtuts que feia sobre el camp era bonic de veure. En això coincideix tothom. També De la Cruz i Costas, que destaquen el bon remat de cap, i l'esperit de lluita. Neeskens forma part d'un llinatge probablement tan culé com el dels '4' que va instaurar Milla amb Cruyff a la banqueta, però potser més anònim: la tradició dels, diguem-ne, *Tarzans* (Sagarra, Gallego, Miguéli, Neeskens, Víctor, Bakero, Puyol). Es tracta d'aquells jugadors per qui cada partit és una final i que posen el cor en cada pilota i els pulmons en cada carrera, i que, casi sense adonar-se'n, deixen en evidència els companys menys sacrificats. No cal afegir que són jugadors estimadíssims per l'afició. Jaume Boix recorda una entrevista que li va fer a Neeskens quan escrivia per *Catalunya Express* a la Clínica de la Sagrada Família, mentre el jugador es recuperava d'una lesió. Diu que, per accedir a la seva habitació, va haver de creuar tota una planta amb flors a banda i banda del passadís. "Mai havia vist una cosa així!", recorda emocionat.

El comiat del jugador va contribuir encara més a la construcció del mite, afegint tons dramàtics a l'èpica. Èpica va ser la classificació del Barça per a la final de la Recopa del 79. I dramàtica la situació personal del jugador, que va saber abans de sortir a la gespa, perquè desgraciadament ja ho sabia tothom, que la nova directiva ja no comptava amb ell per a la temporada següent. Neeskens va jugar la final de Basilea com si fos l'últim i el més gran partit de la seva vida. En algun sentit potser ho va ser. De fet, es trobava en el millor escenari possible.

El context polític i social

Hem de tenir en compte que el migcampista holandès havia arribat al Barça uns mesos abans de la mort de Franco i el va deixar mentre es redactava l'Estatut de Sau. És a dir, la seva estada al club va coincidir de ple amb la nostra transició. Entre d'altres significats, la final de Basilea té el d'haver estat la primera vegada que el Barça li deia a Europa que érem catalans, que seguíem sent-ho després de quaranta anys de franquisme, de persecucions, d'in-

El comiat del jugador va contribuir encara més a la construcció del mite, afegint tons dramàtics a l'èpica

justícies i de dificultats de tota mena. I ho érem, a més a més, d'una manera renovada, gràcies a la força dels *nous catalans*, tota una generació d'immigrants que van veure en el Barça de tots, però també en el de Neeskens, la millor manera d'incorporar-se a Catalunya. Però és que, a més a més, aquella final la vam guanyar. 4 a 2! I Neeskens va jugar com mai, tot i saber que marxava. La passada del 3 a 2 de Rexach, per exemple, va ser seva.

És per tot això que l'endemà, ja a Barcelona, els milers de seguidors que acompanyaven l'autobús que els portava cap a la Basílica de la Mercè, van endegar per primera vegada un dels cànctics més emocionants del barcelonisme.

El "*Neeeskens! Neeeskens!*", que l'afició

CLUBEMPRESA

Les instal·lacions del FCB són l'entorn ideal i únic per assegurar l'èxit de les reunions i esdeveniments de la seva empresa. El FCBarcelona posa a la seva disposició més de 10 sales amb diferents formats i capacitats (des de 10 fins a 500 persones, inclòs el Camp Nou) amb tots els serveis que una empresa pot necessitar per fer reunions, presentacions de producte, incentius de vendes, reunions de màrqueting i venda, presentacions a clients,....

A més, un gran equip professional, amb experiència contrastada, es posen a la seva disposició per crear activitats úniques i memorables:

- Sentir l'emoció de ser jugador del Barça per un dia, recórrer el túnel de vestidors i saltar al terreny de joc del Camp Nou amb l'himne de fons.
- Dinars i sopars a les sales més emblemàtiques de l'estadi.
- Còctel a la Llotja presidencial del Camp Nou.
- Activitats esportives.

Més de 50.000 m2 d'espais memorables de història i d'actualitat blaugrana per tal que el seu esdeveniment sigui únic i original.

CAMP NOU
EXPERIENCE

FCBARCELONA
Meetings & Events
Tel. 902 1899 00 / 0034 93 496 36 00
Fax. 0034 93 496 37 32
events@fcbarcelona.cat

Neeskens després de llençar la corbata als seguidors des del balcó del Palau de la Generalitat.

encara cantaria anys després que Neeskens ens hagués deixat, és un cant estrany si t'hi pares a pensar. Té la mateixa melodia, una mica trista, una mica sinistra, del que crida buscant algú que s'ha perdut al bosc, o del xiulet del mariner que busca els supervivents d'un naufragi. Neeskens, no podia ser de cap altra manera, va arrencar a plorar. I deu haver estat la primera vegada que molts dels que llavors érem nens hem vist plorar una figura pública. Potser per això després hem estat tan escèptics quan hem vist altres plors a can Barça.

El "Neeskens! Neeskens!" té la mateixa melodia del que crida buscant algú que s'ha perdut al bosc

Neeskens potser ha estat l'últim heroi que generava un sentiment unànimе en l'afició. Però és que potser tampoc hi ha tornat a haver el quòrum que hi havia llavors, ni en la massa culé ni en la idea de Catalunya que tenia la massa culé. La societat catalana s'ha anat fent més complexa i la seva relació amb el Barça, també. O potser, simplement, és que els que llavors érem nens, ens hem fet grans, i la idea que tenim d'aquella Catalunya (integradora, humil, oberta, pencaire, noble i una mica sentimental) li deu més a Neeskens que al país real. És clar que hi ha per qui el futbol només és un esport. Llavors, evidentment, res del que hem escrit aquí té cap mena de sentit. Però per tots aquells que en té, que torni Neeskens al Barça és que torni la nostra infància ■

Tornada a casa

Isabel Bosch: "Em sento molt feliç que Neeskens torni a can Barça perquè coneix perfectament què significa el club a Catalunya."

Jaume Boix: "Personalment crec que és un acte de justícia, encara que només tornés com a ambaixador del club. A més a més, si és capaç d'aportar i transmetre només la meitat de la intensitat amb la que jugava els partits, el 'plus' de competitivitat d'aquest equip pot créixer moltíssim. I això que ja és molt alt."

Charly Rexach: "Sap el que és conviure en un vestidor ple de cracs, tots ells amb la tonteria del moment, com teníem nosaltres quan érem jugadors, i amb l'avantatge que ha coincidit amb Rijkaard a la selecció holandesa."

Eduard Boet: "Aportarà barcelonisme a la direcció tècnica. El mateix que aporten Txiki, Eusebio i Unzué i que Rijkaard tot just està aprenent."

ENERGIA EN ESTAT PUR

1.000 dribblings, 12 recuperacions
de pilota, 9 tirs a porta, 2 gols i
90 minuts de pura passió.
SORT QUE HAS ESMORZAT FROSTIES

Kellogg's
FROSTIES[®]
PROVEÏDOR OFICIAL D'ENERGIA

Proveïdor Oficial d'Energia del FC Barcelona

DEL BARÇA LOCAL AL BARÇA GLOBAL

La incorporació de Johan Neeskens a l'estructura tècnica del primer equip de futbol és un bon motiu per reflexionar sobre com ha evolucionat el club des d'aquell any 1974, quan l'holandès aterrava a Barcelona com a jugador, fins avui, tres dècades després, que hi torna com a tècnic ajudant. L'anàlisi després moltes similituds, és clar, però també moltes diferències. Especialment quant a la seva dimensió. Han passat 32 anys. És la diferència entre el Barça local i el Barça global

■ TEXT: Toni Ruiz | FOTOS: Arxiu FCB

El mes d'agost de 1974 el FC Barcelona incorporava un jove holandès que havia captivat al món secundant Johan Cruyff al capdavant de l'anomenada *taronja mecànica*. Johan Neeskens havia estat l'ànima de la selecció holandesa al Mundial jugat a Alemanya i arribava a un equip que, 14 anys després, s'acabava de proclamar campió de la lliga espanyola, amb Rinus Michels a la banqueta. Per aquelles dates, el club ja comptava amb un potencial social extraordinari,

i amb pràcticament setanta mil socis, ja era considerada l'entitat esportiva amb més socis del món. El moment esportiu i social que vivia el club va permetre gaudir de la celebració del 75è aniversari de l'entitat, amb uns actes que van significar tota una afirmació del que significava en aquell moment el FC Barcelona, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat.

El context polític

Des de l'inici del règim franquista, l'any 1939, les autoritats polítiques s'havien esforçat per acabar amb la transcendèn-

cia social i política que els ciutadans donaven al Barça. Els intents van ser constants i durant varies dècades el club va haver d'adaptar-se a les exigències imposades pel règim a fi de garantir la seva supervivència. No hi havia més remei. Però a l'estiu de l'any 74, el règim ja vivia l'agonia del seu dictador. I en aquell marc, el Barça, sota la presidència d'Agustí Montal, treballava intensament per recuperar les seves essències i es tornava a convertir en tot un referent de llibertat i progrés, a l'hora que d'identitat nacional.

Cruyff situa el Barça al món

Un any abans de l'arribada de Neeskens, el club havia donat un pas decisiu per entendre la seva evolució futura. Malgrat les traves que durant anys va imposar el règim franquista, el mes de setembre de l'any 1973 s'autoritzaven les contractacions de jugadors estrangers. Es feia possible així l'arribada de Johan Cruyff, una contractació que va superar abastament l'àmbit esportiu. D'entrada es convertia en el fitxatge més car de la història del futbol, fet que a nivell internacional proporcionava al club una imatge de potència econòmica. Les repercussions de l'arribada de Cruyff es multiplicaven en l'aspecte mediàtic. El fitxatge del qui era considerat el millor jugador del món suposava un relleu de la imatge del club a nivell europeu, on el Reial Madrid havia estat fins aquell moment la referència. Es pot afirmar que el fitxatge de Johan Cruyff va suposar el salt definitiu del Barça al futbol professional. L'arribada de Johan Cruyff va resultar

La indústria del futbol s'ha globalitzat. Ara el repte dels clubs d'elit és posicionar-se davant la resta del món. I el Barça ha apostat per una dimensió única

fonamental per aconseguir el títol de lliga després de 14 anys de sequera. La temporada 1973-74 serà recordada per sempre per la consecució del títol però també pel 0-5 al Bernabéu. Aquell resultat també va superar l'àmbit esportiu. Va significar quelcom més. Era el triomf sobre el centralisme. Manuel Vázquez Montalbán en parlava d'una manera molt gràfica uns dies després del partit al diari *Tele-expres*, en un article d'opinió titulat *El Barça is different*: "Els pobles necessiten senyals d'identitat, sobre tot aquells poble que han viscut en risc permanent de perdre'ls, i el Barça és per davant de tot, un senyal d'identitat. El Barça i el seu públic són un cas excepcional, en un país excepcional que ha viscut una història

excepcional". No hi havia dubtes. El Barça era considerat més que un club, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat.

Camí de la globalització

Fins ara hem repassat la realitat i les connotacions socials que es derivaven d'aquell club que es va trobar Johan Neeskens quan va arribar a Barcelona com a jugador, l'estiu de 1974. Des d'aleshores, el club ha crescut, en tots els nivells, però especialment quant a repercussió. El Barça i el futbol com a indústria s'han globalitzat. Així, mentre el repte d'aquests anys ha estat créixer sense renunciar a la singularitat que ha posicionat el Barça com més que un club a

La televisió catalitza la globalització de l'esport

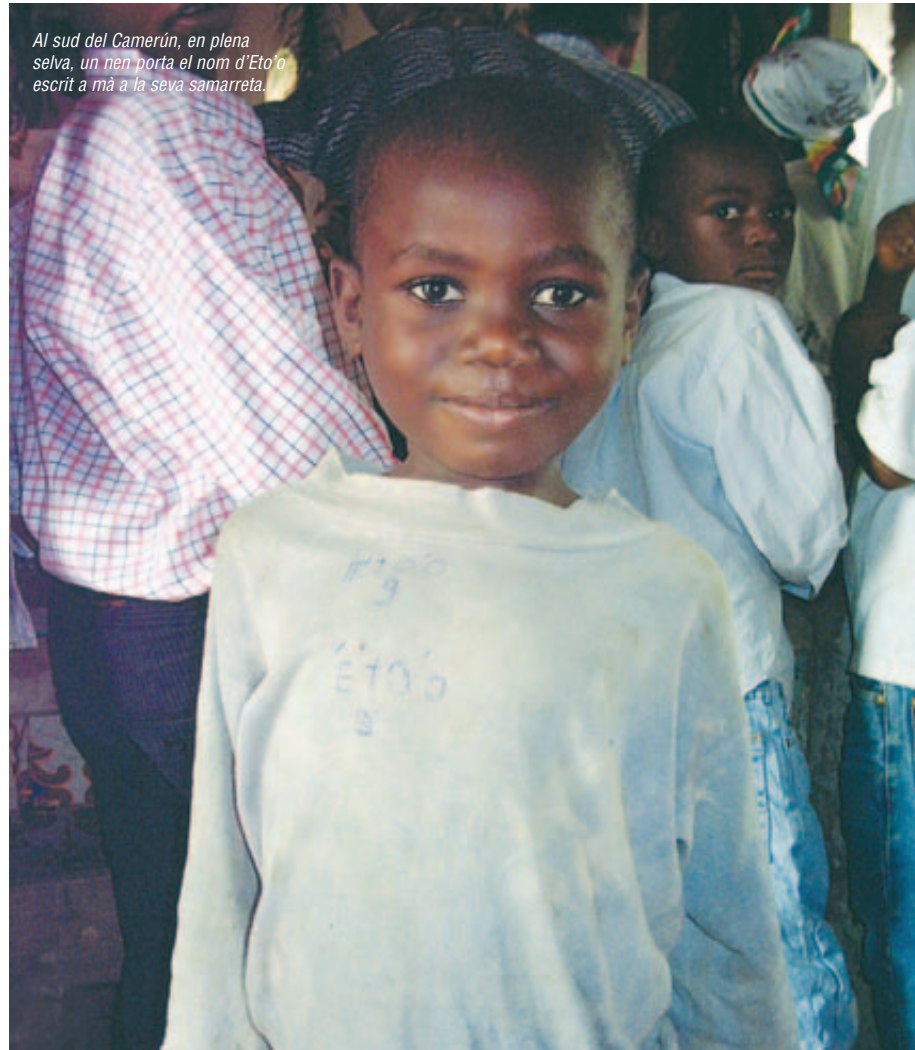
Durant la temporada 1973-74 es van retransmetre per Televisió Espanyola vuit partits del Barça (set de Lliga i la final de Copa). La temporada passada es van retransmetre 68 partits, és a dir, tots els partits jugats per l'equip de Rijkaard. A més, els partits de la lliga espanyola es van poder veure a mig món, fins al punt que només el 23% dels espectadors que la temporada passada van veure un partit del Barça residien a l'Estat espanyol. L'altre 77% van veure el partit des d'altres indrets del món. Aquesta dada, per si sola, ens mostra fins a quin nivell de globalització ha arribat la indústria del futbol. El desenvolupament tecnològic ha jugat a favor d'aquest fenomen. L'evolució de la televisió o les possibilitats que ofereix Internet han permès trencar fronteres.

**El Barça ha decidit
mantenir-se fidel a la seva
història i posar en pràctica
el 'més que un club' al món**

Catalunya i a Espanya, el repte, des de fa uns mesos, és com posicionar el club davant la resta del món. Perquè ni a Catalunya ni a la resta de l'Estat cal explicar què és i què significa el Barça. Aquí tothom sap perquè és quelcom més que un club de futbol. Tothom l'associa a valors com el catalanisme, la democràcia, el progressisme, el civisme o l'esportivitat. I aquestes essències poden ser conegudes fins i tot a Europa, per la seva gran tradició futbolística. Ara bé, com es pot explicar a aficionats de Tòquio, Xangai o Toronto com és de diferent el Barça a la resta de clubs?

Aquests nous aficionats no tenen pràcticament tradició futbolística. Tenir grans jugadors i obtenir títols és bàsic per construir un posicionament atractiu. Però cal quelcom més. És necessari un contingut coherent amb la història i els valors del club, que sigui perdurable en el temps, independent de persones, d'èxits o de fracassos puntuals.

El Manchester United ha fet servir com a lema el teatre dels somnis (*the theater of dreams*). El Reial Madrid va mostrar-se al món com un equip galàctic. I el Barça ha decidit mantenir-se fidel a la seva història, posant en pràctica el *més que un club*, però aquesta vegada, a ulls de tot el món. Aquest posicionament es basa en dos conceptes: el futbol espectacular, d'atac i de talent; i el compromís social, la forma de fer tangible el *més que un club*.

Al sud del Camerún, en plena selva, un nen porta el nom d'Éto'o escrit a mà a la seva samarreta.

Una dimensió única al món

Aquest compromís solidari ja s'ha traduït en una aliança global amb UNICEF, l'agència de Nacions Unides que té com a objectiu garantir el compliment dels drets de la infància. Durant els cinc anys de col·laboració signats, el Barça, a través de la Fundació, destinarà un milió i mig d'euros a l'any al finançament de projectes de lluita contra la

Sida a l'Àfrica i a Amèrica Llatina. I, com a mínim durant el primer any d'acord, el club posa un dels seus millors actius de comunicació, la samarreta, al servei del projecte. En lloc d'una marca comercial, en la samarreta blaugrana lluirà el símbol d'UNICEF. Tot plegat suposa un posicionament que situa el Barça en una dimensió única. És l'aposta definitiva pel Barça global ■

Una aliança pionera

El FC Barcelona s'ha convertit en la primera entitat esportiva mundial en establir una aliança global amb una institució internacional com les Nacions Unides. És la primera vegada que UNICEF, l'agència de Nacions Unides que té com a objectiu garantir el compliment dels drets de la infància, realitza una aliança d'aquesta magnitud i que una entitat esportiva s'implica directament en el finançament d'un projecte de cooperació.

UNICEF es va crear l'any 1946 per l'Assemblea General de les Nacions Unides per respondre a les necessitats més urgents de la infància a Europa. Des de llavors, la protecció de tots els nens i nenes sense distinció de raça, creences, nacionalitat o religió es va convertir en una missió universal d'un organisme que ja té 60 anys d'història.

118 22

**EL NÚMERO
D' INFORMACIÓ
DE TELEFÓNICA.**

¡Veeeeen
Tidooooos!

22 cèntims establiment de trucada + 1,1 cent./seg. des de telèfon fix de la xarxa de Telefónica. IVA no inclòs. Altres operadors, consulteu-ho al 900 411 822.

Telefonica

Temporada 1973-1974

Socis	69.566
Numero de Penyes	152
Capacitat del Camp Nou	93.053
Presupost Temporada	246.000.000 pts. (1.478.489'77 €)
Ingressos Temporada	Socis i Abonats: 145.527.176 pts.(874.636 €)
	Partits: 139.005.515 pts.(835.440 €)
	Diversos: 11.220.201 pts.(67.435 €)
	Serveis i arrendaments: 10.579.543 pts (63.584 €)
	Extraordinaris i Imprevistos: 640.658 pts. (3.851 €)
Ingressos Totals Temporada	295.752.892 pts.(1777511 €)
Balanç Econòmic Temporada	Dèficit de 789.342 pts. (4.744€)

Títols guanyats de Futbol	57 (de 1899 a 1974)
	3 Copes de Fires
	3 Copes de Llatines
	4 Copes de Pirineus
	9 Lligues
	17 Copes
	22 Campionats de Catalunya
Lligues guanyades Futbol	9 de 43 (de 1929 a 1974)
Títols guanyats de Bàsquet	15 (de 1926 a 1974)
Lligues guanyades de Bàsquet	1 de 18 (de 1957 a 1974)
Títols guanyats d'Handbol	21 (de 1942 a 1974)
Lligues guanyades d'Handbol	2 de 16 (de 1958 a 1974)
Títols guanyats d'Hoquei Patins	9 (de 1942 a 1974)
Lligues guanyades d'Hoquei Patins	1 de 5 (de 1969 a 1974)
Preu Fitxatges estrella	Cruyff: 721.214 € (13 agost 1973)

Jugadors Estrangers	Juliol 1974: 3 (2 Holandesos 1 Peruà)
Pitxitxis	4
Zamoras	9
Botes d'or	0
Pilotes d'or	3
Pilotes d'or al Mundial	0
Màxims golejadors al Mundial	0
Millors jugadors del món (FIFA)	0

Instal.lacions	Camp Nou
	Palau Blaugrana
	Pista de Gel

Seccions del Club	Bàsquet
	Handbol
	Hoquei Patins
	Atletisme
	Hoquei Gel
	Beisbol
	Voleibol
	Rugbi
	Hoquei Herba
	Patinatge Artístic
	Gimnàstica
	Judo
Mitjans de Comunicació del Club	Butlletí Oficial Informatiu

Temporada 2005-2006

Socis	144.892
Numero de Penyes	1.782 inscrites i 1.329 actives
Capacitat del Camp Nou	98.260
Presupost Temporada	200.106.000 € (33.294.836.916 pts.)
Ingressos Temporada	Socis i Abonats: 14.100.000 € (2.347.040.916 pts.)
	Estadi (Entrades i Explotació): 74.800.000 € (12.445.672.800 pts.)
	Medis (pay per view, tel. mòbil, etc.): 94.200.000 € (13.593.736.200 pts.)
	Màrketing (gires, partits amistosos, etc.): 67.500.000 € (15.673.561.200 pts.)
	Altres: 4.500.000 € (748.737.000 pts.)
Ingressos Totals Temporada	259.100.000 € (34.691.481.000 pts.)
Resultat Net	Benefici de 33.000.000 € (5.490.738.000 pts.)

Títols guanyats de Futbol	37 (de1974 a 2006)
	2 Copes d'Europa
	4 Recopes
	2 Supercopes d'Europa
	9 Lligues
	7 Copes
	6 Supercopes d'Espanya
	2 Copes de la Lliga
	5 Copes de Catalunya

Lligues guanyades Futbol	9 de 32 (de 1974 a 2006)
Títols guanyats de Bàsquet	46 (de 1974 a 2006)
Lligues guanyades de Bàsquet	13 de 32 (de 1974 a 2006)
Títols guanyats d'Handbol	79 (de 1974 a 2006)
Lligues guanyades d'Handbol	15 de 32 (de 1974 a 2006)
Títols guanyats de d'Hoquei Patins	74 (de 1974 a 2006)
Lligues guanyades d'Hoquei Patins	18 de 32 (de 1974 a 2006)
Preu Fitxatges estrella	Ronaldinho. 27.500.000 € (19 juliol 2003)

Jugadors Estrangers	Juliol 2006: 12: 3 (5 Brasilers, 1 Mexicà, 2 Holandesos, 1 Francès, 1 Portuguès, 1 Camerunès, 1 Argentí, 1 Islandès)
----------------------------	--

Pitxitxis	6
Zamoras	6
Botes d'or	1
Pilotes d'or	5
Pilotes d'or al Mundial	1
Màxims golejadors al Mundial	2
Millors jugadors del món (FIFA)	6

Instal.lacions	Camp Nou
	Mini Estadi
	Palau Blaugrana
	Pista de Gel
	Ciutat Esportiva Sant Joan Despí

Seccions del Club	Bàsquet
	Handbol
	Hoquei Patins
	Atletisme
	Hoquei Gel
	Beisbol
	Voleibol
	Rugbi
	Hoquei Herba
	Patinatge Artístic
	Futbol Sala
	Futbol Femení
	Ciclisme
	UB Barça (bàsquet femení, secció associada)
	CE INSTITUT GUTTMANN (bàsquet en cadira de rodes, secció associada)

Mitjans de Comunicació del Club	Barça Camp Nou (Diari del Camp Nou)
	Revista Barça
	Web del Club
	Barça TV

Boletín Oficial Informativo del FC Barcelona

ESTÀVEM ACOSTUMATS A SENTIR

■ TEXT: Eduard Pujol
FOTOS: Pere Puntí (Mundo Deportivo)
/ Torrevisió / Bevenrain

El 5 de setembre de 1976, ara farà 30 anys clavats, el català tornava a la ràdio. Ho feia a Ràdio Barcelona amb la veu de Joaquim Maria Puyal. Es tractava de fer els partits del Barça (i inicialment els que fossin prou interessants del RCD Espanyol). L'èxit d'aquella experiència l'avalua el prestigi d'aquests productes i com avui el dial tendeix a la normalització des de la creativitat i la competència

Era la primera experiència d'aquest tipus d'ençà l'acabament de la Guerra Civil espanyola. Tres mesos després, en un entrevista al número 62 del *Boletín Oficial Informativo del FC Barcelona*, a Puyal se li demanava sobre l'autoria d'aquella iniciativa i responia: *"Aquesta és una idea que ja tenia molta gent. La creació radiofònica té dos aspectes: crear idees noves i recollir aquelles idees que ja estan vives a la comunitat. Ningú es pot atribuir la paternitat d'aquesta idea, podem dir que és una idea col·lectiva, resultat d'un desig comú. Jo, simplement, la vaig proposar al director de Ràdio Barcelona, Sr Garcia Teran, que la va acollir amb entusiasme"*. Aquella proposta inicial s'impulsava sota el nom genèric de *futbol en català*. Amb el producte consolidat, ja en l'equador dels vuitanta, Puyal i el seu equip van fer el salt a Catalunya Ràdio. La ràdio pública del país havia nascut per servir a la norma-

lització de la llengua. És per això que aquesta emissora, que en aquell moment es definia com *la nacional i més esportiva*, incorporava Puyal com a garantia per créixer. Les transmissions, però, abandonaven el nom de *futbol en català* i apostaven per un *futbol català* que, en la mesura que deixava de banda l'en que apel·lava a la llengua, en normalitzava el seu ús. Ja no calia parlar de la llengua amb què es plantejava la transmissió del partit de futbol. Ara, senzillament es feia en la llengua pròpia. Apel·lant a l'àrea geogràfica n'havia prou per definir el producte. És a partir d'aquell estiu, el del Gamper del 85, que les transmissions d'en Puyal esdevenen una referència indiscutida. Les característiques del producte, curós als la llengua, rigorós en l'exigència periodística, innovador –incorporant l'anàlisi social de l'entorn al món del futbol–, la particularitat del mapa radiofònic, que havia deixat Puyal en

Pere Puntí

El periodista radiofònic i el tècnic. Joaquim Maria Puyal i Joan Gelabert treballant a la cabina de transmissió a l'estadi del FC Barcelona.

Els gols del Barça a la FM

L'any 76 la ràdio que s'imposava era l'OM. Avui el seu ús és molt menor i els consums s'han invertit. De fet, el desembre d'aquell any, en l'entrevista que el *Boletín Oficial Informativo del FC Barcelona* feia a Joaquim Maria Puyal se li demanava "per què no es donen els partits per l'ona mitja en lloc de donar-los per la sempre més rebuscada FM". Avui en canvi aquest escenari seria inimaginable. Pel què fa als protagonistes anònims d'aquesta aventura, destaca el Doctor Jordi Mir, que va treballar la correcció lingüística. En el seu equip també hi van participar el professor Badia, de la facultat de Ciències de la Informació, Antoni Nogués, de Ràdio Barcelona i Joan Granados, aleshores secretari general del Barça. Conscients de la transcendència de la iniciativa, i de la sensibilitat que envoltava la recuperació de l'ús social de la llengua, van obligar a moure's amb un extraordinari rigor en aquest àmbit. Amb els anys s'ha plantejat què hauria passat si la primera experiència no hagués reeixit. El cert és que aquella aposta, que conjugava la recuperació de la llengua i la voluntat de fixar un model de transmissió propi, que no fos la còpia de res, van ajudar a consolidar aquell projecte.

una situació gairebé d'exclusivitat en les transmissions del Barça en català, i la garantia de qui treballa en un mitjà amb cobertura a tot el territori, converteixen aquella iniciativa, que una dècada abans havia nascut amb força interrogants, en un producte potentíssim.

Conscient d'aquesta fortalesa, Josep Maria Espinàs conversava amb Puyal al programa *Identitats* de TV3 i li deia: "Tu saps que el teu nom ha entrat a la història de la ràdio?" i Puyal li responia: "Sí, el problema és que no és gens difícil entrar en la història de la ràdio a Catalunya. I això és un gran problema (...). És molt fàcil entrar en la història de la ràdio a Catalunya, perquè hi ha molt poca ràdio en català (...). A mi m'agradaria que hi hagués una ràdio més normalitzada".

De la frase de l'"Urruti t'estimo" de la lliga de Valladolid –encara a Ràdio Barcelona– s'havia passat al lament del "i és que no es poden fallar tres penals seguits" de la final amb l'Steaua a Sevilla, o a l'irrepetible "tocarà Stóitzkov, panarà Bakero, xutarà Koeman" de Wembley. La consolidació del producte s'havia fet a cop de talent, i amb la creativitat que és pròpia al mitjà ràdio: del locutor que explica què passa,

amb més o menys passió en funció de la intensitat del joc, s'arriba a unes transmissions formades per un ampli equip de col·laboradors que completen informacions, matisen situacions, o presenten nous testimonis, que converteixen la transmissió esportiva en un producte coral, viu, que pivota al voltant de Joaquim Maria Puyal.

Oients, prestigi i normalitat

L'any 92, amb la Copa d'Europa a la butxaca, aquesta acta notarial del partit a partit del Barça i del setmana a setmana del país, que Puyal lidera en forma de transmissions esportives, ha coronat el seu primer cim. Parlant en català, es va passar del repte d'explicar tot un partit de futbol a narrar tota una lliga, i fins i tot a guanyar-la. És la temporada 84-85, amb Terry Venables a la banqueta, i als anys noranta, amb les dues primeres lligues del *Dream Team*. Però això és poca cosa tenint en compte que amb el "gol de Koeman al minut 111 de partit" d'aquell 20 de maig del 92 el Barça guanyava la seva primera Copa d'Europa. La primera per a la institució, per al país i també per a la ràdio. El club esportiu i el mitjà

**L'any 84 Puyal es lamentava:
"El problema és que entrar a la
història de la ràdio en català és
fàcil perquè se n'ha fet molt poca"**

radiofònic tendien a la normalització de fites, anhels i objectius.

A partir d'aquí, i una vegada superades les famoses urgències històriques que proclamava Menotti, les transmissions d'en Puyal obrien una nova etapa. Retocs, matisos, incorporació de nous serveis a la transmissió, però estabilitat. Són els anys del "Pizzi Pizzi, sos macanudo... ¡Pizzzi, qué bueno que viniste!" de la nit que el Barça va capgirar en un monument a l'èpica un 0 a 3 advers en partit de Copa amb l'Atlètic de Madrid. També són els anys d'un canvi gradual en el mapa radiofònic. Neix l'emissora pública COM Ràdio i el mes de setembre del 95 s'incorpora a l'oferta de transmissions de partits en català. Ho fa amb la locució de Jordi Pons. Aquell mateix any Catalunya Ràdio va fer un altre gran pas. La direcció d'aquesta empresa

5 de setembre del 2001. Periodistes vinguts d'arreu del país s'apleguen a la plaça cívica de la UAB per celebrar els 25 anys de transmissions esportives en català

Quan la nit de París Joan Maria Pou canta en francès "Eto'o Eto'o comment tu t'appelles? Je m'appelle Samuel" la ràdio en català certifica la seva normalitat

s'atreveix a donar resposta a l'interrogant que plantejava: si en Puyal fa els partits, i els fa amb èxit, per què no hi ha algú altre que faci ràdio esportiva en català a la mitjanit? Donant-ne resposta, al setembre del 1996, Jordi Basté presentava la primera edició del programa *No ho diguis a ningú*. Al duel nocturn de l'època entre José María García i José Ramon de la Morena s'hi afegia una veu que parlava en català. 20 anys després de la primera transmissió d'en Puyal, la ràdio del país feia una altra passa endavant per esdevenir una ràdio més normal. O si es prefereix, més normalitzada.

Més canvis

Si l'any 76, la primera tarda d'en Puyal, Neskeens jugava al Barça, l'any 96, en la primera nit d'en Basté, Luis Enrique era el cor del primer equip del FC Barcelona i Bobby Robson s'asseia a la banqueta. A partir d'aquest moment encara hi havia d'haver una nova fita en el camí de la normalització. L'oferta de ràdio

en català es va ampliar entre el setembre del 1999 i el maig del 2000 amb l'arribada de dues noves emissores de capital privat: Ona Catalana i RAC 1. Són dues propostes radiofòniques que responen a plantejaments i solucions diferents, però que coincideixen en la importància del Barça i del seguiment de l'activitat esportiva del país. Potser això explica que RAC 1 no només va apostar per fer les transmissions del Barça, sinó que també entra a competir en la franja de la mitjanit. Així neix el programa *Cafè Baviera*, amb Xavier Bosch. Dibuixant un arbre genealògic molt particular, el *futbol en català* d'en Puyal i Ràdio Barcelona de l'any 76, no només té continuïtat en altres transmissions bàsicament dels partits del Barça, sinó que la franja de la mitjanit també es normalitza. La qualitat i la competència fan la resta i acaben perfilant la situació d'avui, molt distinta a la del 5 de setembre del 76 (*"Pensa que el dia de la primera transmissió es va bloquejar la centraleta de gent que ens felicitava"*, recordava

Puyal el Nadal d'aquell any).

Així les coses, d'un Joaquim Maria Puyal en solitari, s'ha arribat a un dial amb una presència notable de transmissions en català. I filant més prim, a una situació inimaginable fa pocs anys. El lideratge del *mestre* —que és com es defineix a aquell que fa o ha fet escola— ja no és numèricament indiscutible. Joan Maria Pou, narrant els partits des de RAC 1, ha aconseguit provocar aquest nou marc. De fet, si de la final de París n'ha quedat una frase és la de Pou cantant *"Eto'o Eto'o comment tu t'appelles? Je m'appelle Sammuël"*. Un cant coral que s'afegeix a la llarga llista de frases que en els últims trenta anys Puyal havia anat regalant a l'univers simbòlic del barcelonisme. Frases com el *"Charly gol"* de Basilea, l'*"Urruti t'estimo"* de Pucela, o el *"Sos Macanudo"* de Pizzi, ara conviuen amb aquest rítmic i enganxós *"Eto'o Eto'o"* de Liceu francès que Joan Maria Pou va etzibar la nit de Saint-Denis. Una frase amb un alt valor simbòlic. Si fa 30 anys Puyal obria el camí, avui l'èxit d'aquest trajecte es recolza en l'oferta actual, la competència entre les veus que canten els gols del Barça i la qualitat amb què globalment es fa. Com deia el mateix Puyal ara fa vint anys, *"a mi m'agradaria que hi hagués una ràdio normalitzada"*. Els gols del Barça hi han ajudat ■

MÒBILS, INTERNET I CORREU ELECTRÒNIC

Com érem i com som, proposàvem en la pàgina 6 d'aquest número de la REVISTA BARÇA. El cert és que parlant de ràdio aquesta pregunta té molt a veure amb la tecnologia, que és la raó d'aquesta revolució constant que ha situat en el museu dels sons aquelles veus passades pel sedàs de la línia telefònica, de quan sabíem si el locutor ens parlava de prop o de lluny, sempre en funció de la intensitat dels sorolls paràsits que acompanyaven la transmissió. En canvi, avui, el so net de la freqüència modulada i els miracles del so digital fan que els gols sempre ens arribin impecables, enclenxinats, amb olor de sabó, pulcres, sense estranyeses, com si se'ns parlés de casa mateix.

En aquests últims trenta anys s'ha produït una altra gran revolució: l'arribada de la telefonia mòbil, la seva democratit-

El correu electrònic? Els oients aporten idees, fan preguntes i matisen o proposen continguts

zació, i l'aplicació en el periodisme. Avui amb un telèfon mòbil n'hi ha prou per explicar qualsevol cosa des de qualsevol racó de món. Els mòbils, facilitant la transmissió de la notícia des de gairebé qualsevol punt, han multiplicat de manera efectiva els punts de connexió i han convertit, arribat el cas, l'oient en periodista. Quantes vegades no hem escoltat un soci entrant en una transmissió des de la seva localitat del gol nord, o des del cotxe mateix, compartint la visió privilegiada d'una jugada polèmica o alertant de les complicacions que hi ha a la carretera?

Els efectes de la xarxa

Però hi ha un tercer element de canvi que ha escurçat qualsevol distància, que ha fet el món una mica més petit i que ens ha situat a tots plegats en el món global sense gairebé demanar-nos permís. És el cas d'Internet i del correu electrònic.

Internet, en la mesura que les emissores de ràdio se l'han fet seu, ha permès convertir la xarxa en un gran Camp Nou. Avui podem escoltar les transmissions dels partits del Barça des de qualsevol lloc. Ja no necessitem un aparell de ràdio:

amb una connexió a Internet n'hi ha prou i això ens permet ser a la República Dominicana en ple mes d'agost i saber què està fent el Barça en el debut al trofeu Gamper.

Pel què fa al correu electrònic, la seva gran aportació és que avui els oients d'un programa de ràdio esportiu, i això també inclou les transmissions del futbol, ja no són subjectes passius. Avui poden mantenir un diàleg fluid amb el periodista, amb la veu que ens narra el partit, amb l'opiniador, cosa que té una transcendència real en el missatge final del producte radiofònic. Ras i curt: els oients aporten idees als continguts del programa o de la transmissió ('heu vist què diu Maradona a la pàgina web del diari Olé?'), participen en les entrevistes ('pregunteu-li al Txiki si fixarà Zambrotta?'), i proposen jocs interactius ('on juga aquell ex defensa central del Betis?'), i tot amb una pulcritud i

cura desconegudes. Hi són sense fer soroll, es fan sentir quan volen, però se'ls escolta quan el periodista ho decideix. A banda, els oients no permeten errors. Ells i el correu són els grans vigilants del producte, de la transmissió, alhora que se la fan seva. En definitiva, hi participen, ara sí, activament.

Amb aquesta pulcritud, amb aquesta presència invisible però constant i efectiva, l'oient també es converteix en el gran acotador del periodista i exerceix un control instantani sobre el rigor i els continguts. Quan un correu alerta que "el 3 a 0 el va marcar Hansi Krankl, no pas l'Heredia" o insisteix que "no heu dit la travessa", l'oient és actiu i si la transmissió s'ho val, el matís, el suggeriment o la idea tindran una presència immediata a l'antena. El correu electrònic, doncs, s'ha mostrat com una eina àgil i eficaç per reforçar allò que és definidor de la ràdio: la immediatesa ■

...AQUELLES BENES BLANQUES

■ TEXT: Jordi Badia | FOTOS: Bevenrain / Arxiu FCB

De les benes blanques amb què Johan Neeskens es protegia els turmells a la salutació de Ronaldinho amb els dits polze i petit hi ha 32 anys de distància i, no obstant, per als menuts d'ahir i d'avui són part d'un mateix somni

La manera més ràpida d'emular un ídol és copiar-ne els seus gestos. Ahir i avui, a mitjans dels anys setanta i a començaments del segle XXI, els nanos del Barça han jugat en algun moment a ser Cruyff i a ser Ronaldinho, a ser Migueli i a ser Puyol. Passen els anys, però els futbolistes més menuts somien a ser com els seus ídols. Emular-ne les gestes, els gols decisius i les passades precises i inesperades, és un propòsit que rarament traspasa les fronteres de la imaginació i el propòsit; tan sols uns pocs ho aconsegueixen. Els gestos o els trets que els identifiquen, en canvi, queden més a l'abast i, pel que fa l'emoció interna que provoquen, sovint ja fan el fet.

Potser per aquest motiu, a mitjans dels anys setanta, Johan Neeskens tenia més imitadors entre els més menuts que no pas Johan Cruyff. Almenys, imitadors clarament identificables. La brega i l'esforç són més assequibles que no pas el canvi de ritme i el talent.

Per sentir-se Johan Neeskens, n'hi havia prou amb córrer durant tota l'hora del pati i tirar-se a terra per treure la pilota al contrari, i, quan el partit ja era de veres i els nanos es vestien de futbolistes, l'efecte podia ser complet si al damunt de les mitges -en aquell temps no tenien peu i s'agafaven amb una tira per sota del taló- es calçava un mitjó blanc, això sí, sense les clàssiques

Ronaldinho, amb el gadget que representa el seu famós gest, durant la celebració de la Lliga 04/05.

Neeskens, defensat per Marcial, amb els turmells embenats.

Imitar els gestos dels ídols sempre ha estat més senzill que no pas emular-ne les seves gestes

i habituals ratlles vermella i blava.

De trenta anys ençà, moltes modes s'han succeït. Els cabells llargs ja no són tan habituals com els caps afaitats. La normativa ha uniformat la vestimenta i ja no es veuen ni mitges caigudes fins als turmells, ni samarretes exagerades per fora dels pantalons. En canvi, les celebracions dels gols dels més petits han deixat de ser espontànies per esdevenir calcs de les dels més grans. Moltes modes s'han succeït en els últims trenta anys, però l'essència del somni del nen que vol ser de gran futbolista és la mateixa: emular l'ídol imitant-ne primer els gestos.

Màrqueting i globalització

Per trobar els canvis ocorreguts en aquests trenta anys que van de les benes blanques del Neeskens a la salutació amb els dits polze i petit del Ronaldinho, cal deixar l'espai essencial. I observar que n'hi ha dos de fonamentals i significatius de l'abast que ha arribat a adquirir el futbol.

El primer, és el màrqueting; el segon, la globalització del fenomen.

Són fets evidents, però no és sobrer subratllar-los. Els mitjons blancs per damunt de les mitges, per imitar les benes del Neeskens, difícilment van traspasar les fronteres de Catalunya. Potser a l'Holanda natal de Neeskens, els nens també hi jugaven. La salutació de Ronaldinho, en canvi, s'ha convertit en un gest de salutació universal. La democratització de la informació ha dut les imatges arreu i les ha dutes en temps real. L'univers blaugrana s'ha convertit en universal; el ressò d'un gest qualsevol és ara mundial perquè l'audiència és global. L'altre gran canvi és la comercialització que se'n fa. Les benes de Neeskens no van tenir cap rèplica a les botigues d'esports de l'època, ben poc asortides. La salutació de Ronaldinho, en canvi, té el seu gadget degudament publicitat pel propi jugador en la festa de celebració de la Lliga de la temporada 2004-05. Les samarretes, les botes... les eines dels cracs són a l'abast de tothom.

La globalització del futbol és l'avantatge i el repte alhora que han d'afrontar els clubs. Puyol competeix avui amb Cannavaro en l'imaginari blaugrana, mentre Miguéli no ho feia amb Beckenbauer. Aquest és el repte: ser global, sense deixar de ser local ■

Un embenat preventiu en forma de vuit

El massatgista del primer equip del FC Barcelona, Angel Mur, recorda perfectament Johan Neeskens, de qui en guarda un record inesborrable. "Era una persona molt agradable i molt professional". "Un exemple al camp, pel seu esperit d'equip i la seva lluita constant. Fixeu-vos que va convertir-se en un ídol per a l'afició barcelonista tot i que jugava al costat de Johan Cruyff.

El Neeskens va ser un jugador excepcional i és una persona extraordinària", reflexiona. Sobre la qüestió de les benes per damunt de les mitges, Mur explica que no era gens habitual en aquella època.

Li feien amb *tensoplast*, una bena adhesiva. "Li feiem un embenat semirígid, en forma de vuit. Era una mesura preventiva, per evitar les torçades de turmell. El més normal era fer-ho per sota de les mitges, però el Neeskens va venir amb aquest costum d'Holanda i, és clar, li vam respectar", explica. Avui en dia ja és força normal veure aquest tipus d'embenat que Neeskens va popularitzar.

BARÇA - BAYERN

Victor Valdés i Oliver Kahn, cara a cara en el Gamper.

BARÇA-BAYERN: FUTBOL TOTAL

Arriba la festa del Gamper. I com ja és tradició en les últimes edicions, comptarà novament amb un convidat de luxe. El Bayern de Munic arriba al Camp Nou amb el cartell de campió de Lliga i Copa d'Alemanya. Set anys després de la seva desfeta a la final de la Lliga de Campions davant el Manchester United, el Bayern tornarà a trepitjar la gespa del Camp Nou. Ronaldinho, Messi o Eto'o contra els Kahn, Makaay o Lukas Podolski, la gran sensació de l'últim Mundial. Un partit de futbol total

■ TEXT: Sandra Sarmiento | FOTOS: Bevenrain / www.oliver-Khan.de

El Gamper de 2005 serà recordat com el del fenomen Messi. Aquella nit del 24 d'agost el públic del Camp Nou va quedar enlluernat. No tots els dies es veu a un noi tan agosarat, tan atrevit, tan genial. Milers de persones havien descobert una joia. Un any després, el davanter argentí es trobarà cara a cara amb un altre prodigi del futbol, que ara pertany al club més prestigiós d'Alemanya, Lukas Podolski. És el millor jove de l'últim Mundial Alemanya i un dels grans fitxatges del Bayern de Munic, que visitarà l'estadi el pròxim 22 d'agost.

Però el Gamper d'aquest any també té d'altres al·licients. Per exemple, per a Víctor Valdés tindrà una significació ben especial. El seu mirall, la seva referència, un dels homes als qui més admira defensarà la porteria contrària.

El veterà Oliver Kahn és el guardià del Bayern. Valdés sempre ha elogiat de Kahn la seva agilitat, la seva rapidesa, la seva elasticitat i, sobretot, l'orgull i fortlesa en el seu caràcter. El porter de l'Hospitalet ha adquirit totes aquestes virtuts i per primera vegada tindrà davant el seu ídol, trepitjant la mateixa gespa del Camp Nou. Oliver Kahn i Lukas Podolski simbolitzen el passat i el futur d'un club, el Bayern de Munic, que com el Barça ha tornat a la primera escena del futbol continental. Gràcies sobretot a la feina de dos tècnics com Frank Rijkaard i Fèlix Magath, que han aconseguit els èxits com a jugadors i que han dut l'estabilitat i els títols als seus respectius equips.

Podolski, el successor de Ballack

En aquesta nova temporada que comença, el club que presideix Karl Heinz Rummennige, ha renovat a bona part de la plantilla després de l'adéu de jugadors com Jeremies, el francès Bixente Lizarazu (tots dos s'han retirat del futbol en actiu), el brasiler Zé Roberto, que acabava contracte, o el peruà Paolo Guerrero, que ha fitxat per l'Hamburg.

Però, sobretot, una de les grans notícies del mercat futbolístic ha estat la marxa de Michael Ballack, el gran referent i una de les figures més destacades de la selecció Alemanya. Ballack ha fitxat pel Chelsea de Mourinho. Després de quatre temporades al Bayern de Munic, convertint-se en l'ídol de l'afició bavaresa, Ballack ha decidit provar sort a la Premier League anglesa. Tot i que la seva actuació en l'últim Mundial ha estat discreta, Ballack està considerat el millor futbolista alemany. Així doncs, una de les principals tasques al club ha estat la de trobar un successor a Ballack. I l'escollit ha estat el davanter Lukas Podolski. Nascut a Polònia, Lukas Podolski és jove —només té 21 anys— i és un consumat depredador de l'àrea. El seleccionador alemany durant l'últim Mundial, Jürgen Klinsmann, ha dit d'ell que “no pensa, actua per instint”, definint l'oportunitisme, la valentia i la tècnica del nou davanter del Bayern de Munic. Després de ser fidel al seu club de tota la vida, el Colònia, amb el qual va fer 24 gols en la temporada 2004-05, Podolski ha decidit fitxar pel club més prestigiós d'Alemanya i es trobarà amb un dels seus grans amics, el migcampista, també internacional,

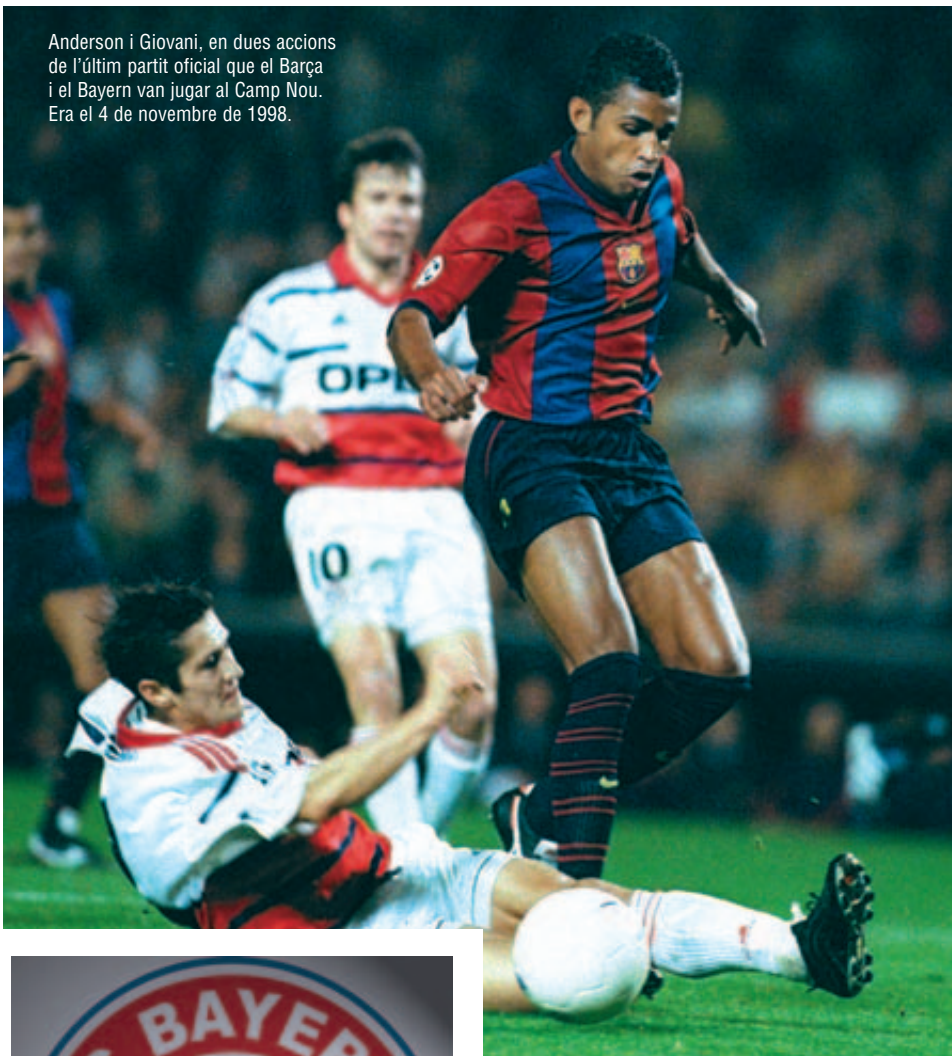
Cinquena participació del Bayern

La primera vegada que els alemanys van jugar el Gamper va ser en la segona edició, la temporada 1967-1968. El Bayern va caure a les semifinals davant el Barça per 2-1. Tres anys més tard, en la temporada 1971-1972 els alemanys van tornar a Barcelona. En aquella edició es van enfrontar als argentins de Chacarita Juniors en les semifinals i van tornar a perdre. En aquest cas va ser per 2-0. A la temporada 84-85, quan amb Terry Venables a la banqueta el Barça va tornar a guanyar un títol de Lliga després d'onze anys, el Bayern va ser el rival dels blaugrana en el Gamper i, en un presagi del que seria aquella temporada, el FC Barcelona es va endur el trofeu superant els alemanys per 3-1. L'última vegada que el Bayern de Munic va visitar el Camp Nou per disputar el Joan Gamper va ser en la temporada 87-88. En aquella ocasió el Barça va convidar a dos equips més, el Porto i el PSV Eindhoven. El campió va ser el Porto.

BARÇA - BAYERN

Anderson i Giovani, en dues accions de l'últim partit oficial que el Barça i el Bayern van jugar al Camp Nou. Era el 4 de novembre de 1998.

Un equip que ha fet història

El Bayern és el club amb més èxit d'Alemanya. Té quatre Copes d'Europa a les seves vitrines i tres les va guanyar de manera consecutiva, els anys 74,75 i 76. L'última és de l'any 2001. L'equip, entrenat per l'alemany Felix Magath, que iniciarà la seva tercera temporada al capdavant del Bayern, arriba com a campió de la Bundesliga i la Copa i s'ha convertit en el primer equip alemany en fer el doblet dues vegades consecutives.

Bastian Schweinsteiger. En l'últim campionat del Món, Podolski va ser escollit com el millor jugador jove de la competició.

Al marge del fitxatge de Podolski, el Bayern de Munic també ha incorporat el defensa belga Daniel Van Buyten, que prové de l'Hamburg; ha repescat el migcampista alemany Christian Lell, que en la última temporada ha jugat amb Podolski al Colònia; i el mitja punta paraguaià Julio Dos Santos. A més, Magath ha decidit pujar al primer equip al jove de 18 anys Sephan Fürstner.

A tot això cal tenir en compte que el tècnic ja comptava amb un bloc de jugadors que són la base de l'equip i que, molts d'ells van disputar l'últim Mundial: el porter Oliver Kahn, Philipp Lahm i Bastian Schweinsteiger van jugar amb Alemanya; Willy Sagnol, amb la sub-campiona França; Lucio, amb el Brasil o Roque Santa Cruz, amb la selecció del Paraguai. A més, al Bayern de Munic també juga des de fa tres temporades el davanter holandès Roy Makaay, màxim goleador de l'equip en l'última campanya amb 17 gols. En definitiva,

El Barça vol guanyar el 12è Gamper consecutiu, contra l'actual campió de la Lliga i la Copa d'Alemanya

un conjunt de *nivell Chmapians* que vol evitar que el Barça sumi el seu 12è trofeu Joan Gamper de manera consecutiva.

La majoria de les estrelles del nou Bayern de Munic no han trepitjat mai la gespa del Camp Nou i ja fa gairebé set anys que els dos clubs no s'enfronten en partit oficial. Fins ara, s'han trobat quatre vegades.

Els enfrontaments oficials

La primera confrontació entre els dos equips va ser a la temporada 1995-96 a la Copa de la UEFA. A l'Olimpiastadion, un 2 d'abril de 1996, els blaugrana jugaven contra els alemanys el partit d'anada de les semifinals de la Copa de la UEFA. Amb Cruyff a la banqueta i Nadal,

Leo Messi, en una acció del Gamper de l'any passat, on vam mostrar tot el seu talent.

LA BESTIA DEL GAMPER
Estrena Dimecres

22 D'AGOST 2006 - CAMP NOU
4ta TROFEU JOAN GAMPER

FC BARCELONA
FC BAYERN MUNICH

ENTRADA

Encara queden entrades
Aquest partit no està inclòs en l'abonament de temporada i els socis tenen un descompte especial en la compra de les entrades. Les localitats encara es poden adquirir a través dels canals habituals: taquilles del club, terminals ServiCaixa, telèfon 902 1899 00 i a www.fcbarcelona.cat.

Abelardo i Sergi sancionats, el Barça va jugar amb Busquets, Ferrer, Celades, Guardiola, Popescu, Bakero, Figo, Amor, Óscar, Hagi i Roger. Els blaugrana van fer un autèntic recital i podrien haver aconseguit un triomf històric, però el partit va acabar 2-2 amb gols d'Óscar i Hagi. El resultat de l'anada oferia, en principi, moltes possibilitats de passar a la final de la UEFA. Però, quinze dies més tard i en una nit amarga, el Bayern es va endur la victòria al Camp Nou (0-1) i de retruc la plaça per a la final. Dos anys més tard, i com a campió de lliga, el Barça va disputar una nova edició de la Lliga de Campions. Però l'equip, en aquest cas dirigit per Louis Van Gaal, va quedar aparellat en l'anomenat *grup de la mort* amb el Manchester i el Bayern, que mesos més tard van jugar la final al Camp Nou, i el Brøndby. Precisament la primera derrota del Barça a la lligueta va ser a Alemanya, el 21 d'octubre de 1998. L'equip blaugrana va perdre 1-0. No va saber reaccionar al gol de Effenberg al minut 45 de la primera part i va passar a la segona posició de grup, un lloc perillós tenint en comp-

te que només els dos millors segons dels sis grups de la Lliga de Campions tenien assegurat l'accés a quarts de final.

El 4 de novembre es va jugar la quarta jornada de la lligueta i el Bayern va deixar novament KO al Barça i amb un peu i mig fora d'Europa. En una altre nit decebedora al Camp Nou, el Barça no va saber aprofitar el gol de Giovanni de penal en el minut 29 de la primera part i va acabar perdent per 1-2. Per segon any consecutiu, l'equip barcelonista quedava fora de la lluita europea abans del Nadal.

Història d'un club centenari

Són quatre precedents en la història d'un club que es va gestar la nit d'un 27 de febrer de l'any 1900 en un restaurant de Munic. Franz John, jugador del MTV 1879 i deu dels seus companys, cansats de les condicions en les que treballaven van decidir plegar del seu club i fundar-ne un de nou. El van anomenar Schwabinger Bayer i anys més tard van canviar el nom per el de Bayern de Munic. Els inicis van ser difícils però la tendència

s'invertiria amb el Mundial d'Alemanya l'any 1954. El futbol es va convertir en l'esport més popular i l'any 1963 es va crear la Bundesliga. El mateix any, un jove jugador anomenat Franz Beckenbauer va arribar al club. En aquell equip ja jugaven un porter de nom Sepp Maier i el davanter Gerd Müller, popularment conegut per *Torpedo Müller*.

La primera Copa d'Europa per a les vitrines del club va arribar l'any 74 a Heysel, Brusel·les. En una final que passarà a la història de l'entitat, el Bayern va empatar 1-1 davant de l'Atlètic de Madrid amb un xut de Schwarzenbeck en el minut 92 de partit. En el desempat disputat el dia següent, l'equip bavarès es va imposar per un contundent 4-0 i va guanyar el preuat títol.

Aquell mateix estiu, la columna vertebral del campió d'Europa va guanyar la segona Copa del Món per la selecció d'Alemanya davant de la *taconja mecànica* encapçalada per Johan Cruyff. I el domini del Bayern es va consolidar amb les Copes d'Europa dels anys 75 i 76.

Beckenbauer, *el Kaiser*, es va retirar l'any 77 i l'equip va notar la seva absència durant tres

Els alemanys tornen al Camp Nou per primera vegada després de la desfeta de la final europea de 1999

anys. Però els èxits van tornar, gràcies a la qualitat d'un davanter letal de nom Karl Heinz Rummenige. Amb Rummenige, el Bayern va guanyar dues lligues i una Copa l'any 82. D'aquesta manera es va tancar l'època més gloriosa de l'equip alemany. El Bayern va trigar vint anys, des de l'última Copa d'Europa, en guanyar un títol continental. Amb el davanter Jürgen Klinsmann sobre el terreny de joc, l'equip bavarès va inscriure el seu nom a la llista de campions de la UEFA l'any 1996.

Tres anys més tard, la final de la Lliga de Campions va tenir com a escenari el Camp Nou. El 26 de maig de 1999, el Manchester United i el Bayern de Munic es jugaven el títol. Va ser una final cruel per a l'equip alemany que dirigia Ottmar Hitzfeld. El Bayern guanyava per 1-0 amb un gol de Mario Basler i en el minut 88 el Manchester va capgirar l'eliminàtoria atorgant la *Champions* als anglesos. Aquella nefasta nit per al club bavarès és l'última en la que ha trepitjat el Camp Nou. El pròxim 22 d'agost el Bayern torna a la ciutat on va viure un dels moments més amargs de la seva història ■

GUD JOHNSEN, SOMNIS DESCONGELATS

Eidur Gudjohnsen serà el primer islandès que juga al Barça de futbol. Procedent del Chelsea, el davanter arriba per omplir el buit futbolístic i sentimental que deixa Henrik Larsson. Feliç pel seu fitxatge, el jugador de 27 anys promet entrega, entrega i més entrega. Fill de futbolista i preparat per als grans reptes, el polivalent nòrdic s'incorpora per enfortir la plantilla campiona d'Europa 2005-06

■ TEXT: Miriam Nadal | FOTOS: Bevenrain

Portarà el 7 estampat a l'esquena de la samarreta blaugrana que volia vestir. Somriu amb el gest contingut dels exigents que encara han d'adaptar-se a un equip que ja funciona i dels perfeccionistes que han de guanyar-se la benedicció de la nova grada. Però Eidur Gudjohnsen regula, en la seva mirada clara, la il·lusió i el repte de la nova etapa.

La nova incorporació del Barça 2006-2007 està acostumat a pilotar sota la pressió dels focus, acostumat a la primera línia futbolística després de sis temporades al Chelsea. Però no només la seva etapa londinenca el converteix en un futbolista experimentat als seus 27 anys. L'islandès sap el què és seguir l'esfèrica vagi on vagi i coneix molt bé el que significa la frase "el futbol ho mou tot"; quan feia les seves primeres passes, va haver d'entendre que aquella pilota d'hexàgons blancs

i negres movia constantment les maletes del seu pare, l'Arnor, jugador del Lokeren, de l'Anderlecht, el Bordeus i que va posar el punt i final a la seva carrera a Suècia.

Alimentat des de la infantesa dels coneixements intrínsecs del futbol, a Eidur Gudjohnsen se li pot aplicar l'etiqueta de futbolista total, de tot terreny. Un jugador tot terreny és el que es mou desimbolt per la gespa, adaptant-se a les circumstàncies que des de la banqueta se li demanen. És el futbolista versàtil que articula qualsevol de les seves dues cames per tenir-les preparades per executar qualsevol acció. És aquell qui aixeca la mirada amb la pilota als peus i, serè, sap llegir el joc.

De Suècia a Islàndia

Arribar com a recanvi d'una peça simbòlica i estimada com Henrik Larsson no és senzill

És un jugador tot terreny que ofereix moltes alternatives a la davantera. És un futbolista versàtil

i l'Eidur és conscient que, tot i les diferències futbolístiques amb el suec, les comparacions seran constants. Possiblement, minimitzar l'efecte de l'adéu de Larsson serà un repte afegit per aquest islandès decidit i ambiciós. Si Larsson era un home letal dins l'àrea, l'Eidur és un futbolista amb més recorregut, que pot bellugar-se amb destresa i elegància en totes les demarcacions ofensives i fins i tot en posicions més endarrerides, al mig del camp. Com el suec, és hàbil jugant d'esquenes a la

Un camí gens fàcil

El nou davanter del Barça va començar la seva trajectòria futbolística amb 15 anys al Valur islandès, però poc després el PSV Eindhoven va fitxar-lo per millorar la seva formació. Mentre jugava a l'equip holandès, l'Eidur va protagonitzar una imatge que guardarà en la seva retina: el 24 d'abril del 1996, amb 17 anys, va debutar amb la selecció islandesa a Tallin (Estònia) substituïnt el seu pare. Si una lesió amb la selecció sub-20 no li hagués tallat la projecció, Eidur hauria jugat el següent matx de l'absoluta amb el seu progenitor.

Després de la lesió que va forçar el seu adéu del PSV, i després d'uns mesos fugaços al Reykjavík, l'islandès va fitxar pel Bolton Wonderers que militava a la Segona anglesa. En el seu primer any a Anglaterra, va jugar 14 partits per culpa de les molèsties del cartílag del genoll. Però tot i això, el club anglès va continuar confiant amb el davanter ja que les seves maneres feien preveure que es tractava d'un futbolista a tenir en compte per reptes futurs. Després de dos intents d'ascens a la Premier, el Bolton va veure com el Chelsea se l'endua cap a Londres per sis milions d'euros. En sis temporades a Stamford Bridge, l'Eidur ha marcat 65 gols i fins i tot li van col·locar l'etiqueta –li va enganxar José Mourinho– del "Maradona ros".

Gudjohnsen, durant la seva primera sessió d'entrenaments de la pretemporada.

EL PRIMER ISLANDÈS DEL BARÇA

Gudjohnsen, al Museu i entrenant al camp de la Masia, a la dreta.

porteria, aguanta l'esfèrica i sap demarcar-se de defenses aferrissades.

Gudjohnsen és davanter centre per naturalesa però en les darreres temporades ha estat utilitzat com a home de segona línia, per darrera del rematador pur. Però per ambició, per convicció i pel seu tarannà de joc, es planta cara a cara davant el porter rival amb facilitat, sense timidesa i amb les botes llestes per rematar.

“Vint gols seria una xifra màgica i si en marco tants i creo ocasions, tot anirà bé”, comentava l'Eidur poc després d'arribar al club. Amb tot, reconeixia que “fer gols no és senzill però els futbolistes que estan al club, m'ho faran més fàcil”. El nou fitxatge blaugrana coneix la màquina engreixada que ja és el Barça de Frank Rijkaard –s'hi ha enfrontat quatre vegades en dos anys– i sense cap mena de dubte, vol contribuir a cosir encara més la cuirassa d'aquest equip campió.

Primeres hores a Barcelona

Tot i venir d'un petit país com és Islàndia, que no arriba als 300.000 habitants i d'un paisatge on la climatologia marca la quoti-

“Vint gols seria una xifra màgica i si en marco tants i creo ocasions, tot anirà bé”, comenta Gudjohnsen sobre el seu nou repte al FC Barcelona

dianitat i la fesomia de l'illa, Eidur Gudjohnsen no és un jugador extremadament fred ni extremadament distant. Tot just arribat a Barcelona per passar les primeres proves mèdiques a l'Hospital de Barcelona, va explicar que la primera de les seves prioritats era que la família arribés tan aviat com fos possible a Catalunya per anar-se adaptant a la nova realitat que ell encetava amb gust de somni aquell mateix 15 de juny. I també va expressar la voluntat d'aprendre ràpid el castellà –el català el deixa per una mica més endavant– per facilitar la seva connexió amb els nous companys. Eren els desitjos del segon islandès de la història del Barça –el primer de l'equip de futbol–, només per darrera del porter d'handbol Viggo Sigurdsson, que va defensar la porteria del Palau Blaugrana entre les temporades 1979 i 1981.

Sota la mirada atenta del qui serà el seu nou tècnic, Frank Rijkaard, i protegit pel seu pare, Gudjohnsen va signar el contracte de quatre anys amb l'entitat blaugrana sense poder dissimular l'emoció que havia contingut durant tota la jornada. El somni es convertia en repte, la il·lusió es reflectia en un document, i les expectatives ja eren sobre la taula.

Pilotejant mostrant la seva acurada tècnica davant dels mitjans gràfics després de la seva presentació al Camp Nou, l'Eidur va observar en silenci els seients buits, va permetre's el luxe de prendre les mides a l'estadi que cridarà el seu nom quan el davanter entafori l'esfèrica al fons de la xarxa. Després del seu primer examen visual a la gespa, als mitjans, a la seva nova etapa, l'islandès va somriure. Ja té ganes que la pilota rodi per poder convèncer ■

Aquesta targeta distingeix els campions

Segur que estàs orgullós del Barça i dels seus èxits. Però has pensat que encara podries celebrar les pròximes victòries amb més força? El motiu: la **Targeta Visa Barça**. Una targeta plena de descomptes, viatges amb l'equip, Punts

Barça bescanviables per productes oficials... i molts avantatges més. La targeta que es mereixen els campions.

Parlem?

 "la Caixa"

EL GRÀFIC

LA TEMPORADA EN TÍTOLS

FUTBOL

LLIGA
LLIGA DE CAMPIONS
SUPERCOPA D'ESPANYA

FUTBOL BASE

JUVENIL A

LLIGA DIVISIÓ D'HONOR
COPA DEL REI

CADET A

LLIGA DIVISIÓ D'HONOR

INFANTIL A

CAMPIONAT DE CATALUNYA

ALEVÍ B

LLIGA DE PRIMERA DIVISIÓ GRUP 2

BENJAMÍ A

LLIGA PREFERENT F-7

FUTBOL FEMENÍ

FEMENÍ D

SEGONA CATALANA

CADET

LLIGA CADET CATALUNYA

F7 A

LLIGA FUTBOL-7
CATALUNYA GRUP 2

F7 B

LLIGA FUTBOL-7 CATALUNYA GRUP 1

ESCOLAR F7

LLIGA FUTBOL-7 BARCELONA

HANI

LLIGA

HANI

SÈNI

LLIGA
D'ASC

JUVE

LLIGA
CAMP

CADE

CAMP

INFA

LLIGA
CAMP

ATLE

SÈNI

CAMP
LLIUR

CURS
(POL)

CAMP
(ROSA)

CAMP
CROS

CAMP
CLUB:

CAMP
(MAS)
MEDA

JÚNI

CURS
FEME

CAMP
CROS

CADE

CAMP
CLUB:

BEISE

SÈNI

CAMP

JUVE

CAMP

INFA

CAMP

ANDBOL

LIGA

ANDBOL BASE

SÈNIOR B

LIGA 1A NACIONAL / 1R FASE
ASCENS DIVISIÓ D'HONOR "B"

JUVENIL A

LIGA CATALANA
CAMPIONAT D'ESPANYA

CADET B

CAMPIONAT DE CATALUNYA

INFANTIL

LIGA CATALANA
CAMPIONAT D'ESPANYA

ATLETISME

SÈNIOR

CAMPIONAT D'ESPANYA A L'AIRE
LIBRE (18 MEDALLES)

CURSA DE LA MERCÈ
(POL GUILLÉN)

CAMPIONAT CURSA DE LES DONES
(ROSA MORATÓ)

CAMPIONAT DE CATALUNYA
CROS CLUBS MASCULÍ

CAMPIONAT DE CATALUNYA LIGA
CLUBS FEMENÍ I MASCULÍ

CAMPIONAT DE CATALUNYA INDIVIDUAL
MASCULÍ, 14 MEDALLES; FEMENÍ, 14
MEDALLES)

JÚNIOR

CURSA DE LES DONES
FEMENÍ (WAFEA AZDAOU)

CAMPIONAT DE CATALUNYA
CROS CLUBS MASCULÍ

CADET

CAMPIONAT D'ESPANYA CROS
CLUBS MASCULÍ

BEISBOL

SÈNIOR

CAMPIONAT DE CATALUNYA

JUVENIL A

CAMPIONAT DE CATALUNYA

INFANTIL / ALEVÍ

CAMPIONAT DE CATALUNYA

HOQUEI PATINS

OK LIGA
COPA CERS
COPA CONTINENTAL
COPA INTERCONTINENTAL
SUPERCOPA D'ESPANYA

HOQUEI PATINS BASE

INFANTIL

CAMPIONAT D'ESPANYA

HOQUEI HERBA

INFANTIL FEMENÍ

CAMPIONAT DE CATALUNYA

BENJAMÍ 4x4 GB

COPA FEDERACIÓ

HOQUEI GEL

EQUIP SUB-18

LIGA LRMP (FRANÇA)

EQUIP SUB-12

TORNEIG NARBONNE

EQUIP SUB-10

TORNEIG TOLOUSE
CAMPIONAT ST.JORDI DE JACA

PATINATGE ARTÍSTIC

SÈNIOR FEMENÍ

CAMPIONAT DE CATALUNYA

JÚNIOR FEMENÍ

CAMPIONAT DE CATALUNYA

JÚNIOR ISU MASCULÍ (ESP)

CAMPIONAT D'ESPANYA

NOVICE MASCULÍ (CAT)

CAMPIONAT DE CATALUNYA

NOVICE FEMENÍ

CAMPIONAT DE CATALUNYA

ALEVÍ MASCULÍ

OPEN D'ANDORRA
COPA PIRINEUS

ALEVÍ FEMENÍ

OPEN D'ANDORRA
CAMPIONAT DE CATALUNYA
TORNEIG INTERNACIONAL
DE CASTRES (FRANÇA)

EQUIP BALLEU

II TROFEU CATALUNYA
CAMPIONAT DE BARCELONA
TROFEU DE NIÇA

FUTBOL SALA

SÈNIOR

ASCENS A DIVISIÓ D'HONOR

JUVENIL A

LIGA NACIONAL CATALANA

JUVENIL B

1A DIVISIÓ CATALANA

CADET A

1A DIVISIÓ CATALANA
CAMPIONAT D'ESPANYA

CADET B

2A DIVISIÓ CATALANA

INFANTIL A

LIGA FEDERACIÓ CATALANA

INFANTIL B ESCOLAR

COPA NACIONAL

PREINFANTIL

LIGA CONSELL ESCOLAR

ALEVÍ A

LIGA FEDERACIÓ CATALANA

BÀSQUET BASE

CADET A

CAMPIONAT DE CATALUNYA

INFANTIL A

CAMPIONAT DE CATALUNYA,
D'ESPANYA I DE LA MINICOPA

INFANTIL B

CAMPIONAT DE CATALUNYA

VOLEIBOL

SÈNIOR

CAMPIONAT D'ESPANYA
LIGA CATALANA
ASCENS LIGA FEVB

CADET

CAMPIONAT DE CATALUNYA
LIGA CATALANA

RUGBI

JUVENIL

PRIMERA DIVISIÓ CATALANA

LES SECCIONS, TAMBÉ

El 'triple' aconseguit pel conjunt que entrena Frank Rijkaard no ha estat l'únic motiu d'alegria del barcelonisme. Un any més, les seccions professionals del club han estat a un gran nivell i han ampliat encara més el palmarès blaugrana.

■ TEXT: Vanessa Forns
FOTOS: Bevenrain / Valentí Enrich (Sport)

La temporada 2005-06 ha estat tot un èxit quant a número de títols. A més del títol de Lliga, la Lliga de Campions i la Supercopa d'Espanya que va aconseguir el primer equip de futbol, les seccions d'handbol i la d'hoquei patins van tancar una campanya molt positiva com a campions de les seves respectives competicions de la regularitat. Cal destacar també, i de manera molt especial, la trajectòria de la secció de futbol sala que, després de tres anys de lluita intensa, va aconseguir l'ascens a la Divisió d'Honor.

Primera Lliga de l'era Espar

El FC Barcelona CIFEC va obrir la temporada aconseguint la Lliga dels Pirineus, després de derrotar l'USAM Nîmes. Posteriorment, i malgrat el bon joc, el conjunt que entrena Xesco Espar es va quedar a les portes dels quarts de final de la Lliga de Campions al no poder superar el Portland San Antonio. Tot i que el cop per l'eliminació de la màxima competició europea va ser dur, el conjunt blaugrana va saber refer-se i no perdre el rumb a les altres competicions que tenia en joc, tal i com demostra el fet que només va perdre dos partits al llarg de tota la Lliga Allianz Asobal. A la Copa del Rei, el Barça CIFEC es va quedar a només un pas d'accedir a la final. El BM Valladolid li ho va impedir.

Però la lluita, la constància, la regularitat i el bon joc tenen el seu premi. I els de Xesco Espar van aconseguir-lo. En la darrera jornada del campionat, l'equip d'handbol del Barça es va proclamar campió de Lliga després de vèncer l'Almeria. Era el punt i final victoriosos

L'equip de futbol sala, feliç per la consecució de l'ascens a la Divisió d'Honor.

d'un títol disputat fins l'últim sospir amb el Ciudad Real i el Portland San Antonio. Es tractava del dissetè títol de Lliga i, al mateix temps, el número 100 en la història de la secció d'handbol.

Cinc títols per a l'hoquei patins

Com en el cas de l'handbol, la secció d'hoquei patins també ha fet la feina ben feta. La primera temporada de Quim Pauils al capdavant de la banqueta s'ha tancat amb un balanç de cinc títols. La novena OK Lliga consecutiva –dinovena de la història de la secció– aconseguida pel Barça Sorli Discrau en el quart partit dels play-off pel títol a la pista de l'Alnimar Reus Deportiu no és més que una prova més de l'hegemonia del conjunt barcelonista en els

darrers anys. Tot i la inesperada eliminació en la primera ronda de la Lliga Europea i la derrota en la final de la Copa del Rei davant del Reus, el FC Barcelona va aconseguir imposar-se en quatre competicions més: la Supercopa d'Espanya, la Copa Intercontinental, la Copa Continental i la primera Copa CERS del palmarès barcelonista.

L'any va començar amb la consecució dels dos primers títols oficials que el FC Barcelona Sorli Discrau va tenir al seu abast: la Supercopa d'Espanya, després de superar el Roncato Partí Vic, i la Copa Continental, un cop es va imposar al Follonica italià. El mateix equip, però, va ser el seu botxí a la Lliga Europea. A partir d'aleshores, l'equip d'hoquei va passar a jugar la Copa CERS, un títol que va guan-

Valentí Enrích

El Barça Cífec celebra el títol de Lliga.

El Barça Sorli Discou, amb la primera Copa CERS de la història de la secció.

yar en la final contra el Vilanova l'Ull Blau. Pel camí, va aconseguir la Copa Intercontinental, contra l'Olimpia de San Juan argentí.

Un ascens merescut

Mereix una menció especial l'equip de futbol sala blaugrana, que d'una manera brillant va aconseguir l'ascens a la Divisió d'Honor. Des de principi de temporada, el club va apostar fort per aquesta secció amb la incorporació del tècnic Marc Carmona, que comptava amb experiència a la màxima categoria. Ja en el mercat d'hivern, es va optar per incorporar dos jugadors, Dani Fernández i Paco Gómez, per assolir l'objectiu marcat. La fase regular de la lliga la va acabar en segona posició, a únicament dos punts del primer classificat, el Va-

lència, una posició que li permetria donar un pas més en el seu camí cap a l'ascens.

Si la primera ronda dels play-off d'ascens contra el Grupo Pinar Còrdova va ser relativament senzilla, la següent va ser tot el contrari. El Col·legios Arenas Gáldar, el seu rival, comptava amb el factor pista a favor. Després que el balanç dels quatre primers partits fos d'empat a dues victòries, tot es va haver de decidir a les illes en un cinquè partit d'infart i sota una pressió ambiental molt forta. El conjunt que entrena Carmona, però, va saber mantenir-se al marge de tots elements externs negatius i, amb la màxima concentració, van assolir el passaport per a la Divisió d'Honor. Ara, afrontaran aquesta nova etapa amb la intenció de consolidar-se a la màxima categoria ■

El Winterthur Barça s'assegura un lloc a l'Eurolliga

L'arribada de Dusko Ivanovic a la banqueta del Winterthur FC Barcelona ha permès tornar a disputar aquesta temporada una Final a Quatre de l'Eurolliga. A les semifinals, però, el CSKA de Moscou, que finalment va ser el campió, va deixar fora el Barça en un partit polèmic. De tota manera, i pel fet d'haver-se classificat per a les semifinals dels play-off de la Lliga ACB després de vèncer el Reial Madrid a quarts, el Winterthur Barça es va assegurar la seva presència per a la màxima competició europea de la temporada 2006/07, per setena vegada consecutiva. Així doncs, el Winterthur FC Barcelona participarà un cop més a l'Eurolliga, una competició en la que sempre ha estat present des que va néixer la temporada 2000-2001 i que va guanyar la temporada 2002-2003 al Palau Sant Jordi per primera vegada a la història de la secció.

QUÈ HA PASSAT

■ TEXTOS: Xavier Catalan / Maria Escudero
FOTOS: Bevenrain / Arxiu FCB

Barcelona-Kosovo, una iniciativa per la convivència entre serbis i kosovars

El FC Barcelona va organitzar un curs de futbol a Kosovo en col·laboració amb les Nacions Unides. El curs va incloure un programa de formació per a serbis i kosovars destinat a promoure la convivència pacífica entre les dues comunitats. L'exjugador del Barça Julio Alberto va ser l'encarregat d'impartir les classes a més de 200 persones, entre jugadors i entrenadors serbis i kosovars. Aquest programa va ser una iniciativa de la Penya Barcelonista Kosovar, que va ser creada ara fa més d'un any per un grup de catalans cooperants de Nacions Unides.

El Barça s'afegeix als Objectius del Mil·lenni impulsats per l'ONU

El FC Barcelona es converteix en el primer club esportiu del món que col·labora amb l'ONU per lluitar contra la pobresa i la injustícia al món. La participació del club en aquest projecte, la major i més ambiciosa iniciativa endegada contra la pobresa a nivell mundial, es materialitzarà amb la donació del 0'7% dels ingressos ordinaris del club a la Fundació FC Barcelona per projectes solidaris.

Inauguració de l'exposició Joan Gamper al Museu

Per arrodonir l'Any Gamper el club va voler apropar la personalitat del seu fundador a tots els seguidors barcelonistes a través d'una exposició que traça la seva figura en relació amb el temps i el període històric que li va tocar viure. Dividida en cinc àmbits, l'exposició ens ajuda a conèixer més la personalitat de Gamper, i l'evolució històrica del club i l'esport català del primer terç del segle XX.

Rojo: adéu a un mestre d'atletes

Gregorio Rojo va morir als 86 anys. Aquest mite de l'atletisme blaugrana va passar més de cinquanta anys vinculat al club, primer com atleta i després com a tècnic. Durant la seva llarga estada a la secció d'atletisme del FC Barcelona va ser tècnic d'alguns dels atletes més importants de la història de la secció, com José Manuel Abascal, Andrés Ballbé, Vicente Egido o *Cholo* García, que de la seva mà van aconseguir els campionats d'Espanya en proves de fons i mig fons.

Impuls del projecte 'Teaming' des de la Fundació

La Fundació del FC Barcelona va donar el seu suport a la iniciativa solidària 'Teaming', que basa les seves accions en microajudes econòmiques per a causes benèfiques. La iniciativa solidària consisteix en la donació d'un euro de la nòmina de cada membre d'una empresa per destinar a una causa comú elegida d'entre els treballadors.

Inauguració de la Ciutat Esportiva a Sant Joan Despí

La Ciutat Esportiva Joan Gamper va quedar inaugurada oficialment. Aquestes noves instal·lacions, a 4'5 quilòmetres del Camp Nou, estan destinades a acollir els entrenaments i competicions dels equips de futbol base, així com la major part de l'esport formatiu de les seccions. Els esportistes del club comptaran amb cinc camps de gespa natural i quatre d'artificial, a més d'un pavelló polisportiu per desenvolupar la seva activitat.

Comiat de Ramon Benito

Ramon Benito va posar punt i final a l'etapa al FC Barcelona després de set temporades on ho va guanyar tot. Benito va ser un dels referents de l'equip blaugrana i un dels jugadors més estimats dins el vestidor. Ara inicia una nova etapa al Blanes. Amb tot, a la roda de premsa de comiat, va deixar clar que no vol que això sigui un adéu definitiu, sinó un fins aviat, obrint la porta a un possible retorn al club després d'acabar la seva carrera esportiva com a jugador.

Operació Kinshasa, una iniciativa solidària i barcelonista al Congo

La Peña Barcelonista Salvador Sadurní de l'Arboç va posar en marxa diverses iniciatives per aconseguir la construcció d'una residència per nens marginats a Kinshasa, la capital congoleesa on es calcula que hi ha més de 25.000 *nens del carrer*. Sota el lema *Una bandera ens agermana, l'Arboç i el Barça amb l'Operació Kinshasa* es van programar diverses activitats per ajudar a recaptar els 32.000 euros que calen per construir el centre. La secció de bàsquet del FC Barcelona i l'exjugador Salvador Sadurní van col·laborar activament en l'organització d'aquestes iniciatives.

Rosa Morató aconsegueix un nou rècord d'Espanya

L'atleta blaugrana Rosa Morató va establir el nou rècord d'Espanya en la prova dels 3.000 obstacles amb un temps de 9:42:51, nou segons menys que l'anterior rècord. Morató va demostrar el seu bon moment de forma durant la Lliga femenina de clubs que es va celebrar a València. La delegació barcelonista en categoria femenina va acabar segona en la classificació final.

Quiñónez supera el rècord més vell de l'atletisme espanyol

L'atleta blaugrana d'origen equatorià Jackson Quiñónez va aconseguir batre el rècord més antic de l'atletisme espanyol dels 110 metres tanques, establert al 1987 per Javier Moracho. Quiñónez va reduir en dues centèsimes (13'40) el rècord de Moracho que estava en 13'42. L'atleta blaugrana va aconseguir aquest nou rècord a la reunió d'Alcalá de Henares.

QUÈ HA PASSAT

El torneig Tot Colors 2006, amb el suport de la Fundació Carreras

En la seva tercera edició del Torneig de Futbol Sala Intercultural Tot Colors, la Fundació Carreras s'afegeix a aquesta iniciativa del club per impulsar una campanya conjunta per a la captació de donants de medul·la òssia. Aquest nou objectiu s'afegeix al de fomentar els valors solidaris a través de l'esport, i contribuir a la integració dels immigrants i col·lectius marginals de la societat. Més de 700 jugadors, la majoria immigrants de països com el Marroc, Colòmbia, Paquistàn i Equador, i equips formats per les penyes barcelonistes han participat en aquest torneig.

El Barça, cada cop més present a l'Àsia

En el marc de l'expansió comercial internacional de l'entitat, el FC Barcelona va tancar acords comercials amb diferents empreses capdavanteres del sud-est Asiàtic, la Xina i el Japó com Titan Sports, Sports CN, Eurosoccer i Rakuten. Aquests acords estan relacionats amb el sector dels mitjans de comunicació, en l'àmbit de la televisió, Internet, telefonia mòbil, productes audiovisuals i revistes, així com en l'àmbit de les targetes de crèdit i productes de consum.

Concessió del XIII Premi Carme Serrallonga

La facultat de filologia de la Universitat de Barcelona va atorgar al FC Barcelona el XIII Premi Carme Serrallonga que reconeix la difusió de la cultura catalana i l'ús de la llengua a través del club. A l'acte, que va comptar amb la presència dels directius del club Clàudia Vives-Fierro i Antoni Rovira, es va reconèixer d'entre altres activitats impulsades pel club, les accions portades terme en el marc de col·laboració entre la Fundació FC Barcelona i la Fundació la Bressola de la Catalunya Nord.

Més de 40.000 euros recaptats al partit d'homenatge a Massip, per a la Vall d'Hebron

El president Joan Laporta i l'actual secretari tècnic de la secció d'handbol, Enric Massip, van ser els encarregats de fer la donació dels 42.029 euros que es van recaptar en el partit d'homenatge a Massip celebrat l'any passat. Aquests diners ajudaran a seguir amb les investigacions del projecte de Cirurgia Fetal que impulsa l'Hospital Maternoinfantil.

Més de 7.900 socis, distingits amb la insígnia de plata

El FC Barcelona va atorgar 7.964 insígnies de plata als socis que complien 25 anys com a membres del club. Aquesta xifra, molt superior als 837 socis que van rebre aquesta distinció l'any passat, es deu a l'ampliació del Camp Nou que es va fer l'any 1981. Durant quatre dies, el Palau Blaugrana va acollir aquests socis, que van rebre aquesta distinció per la seva antiguitat al club de mans dels membres de la directiva.

Una gran temporada per al ciclisme blaugrana

L'equip de ciclistes dirigit per Melcior Mauri ha completat una gran temporada, aconseguint triomfs tant a nivell d'equip com individual en la Copa d'Espanya i altres competicions. Els corredors Francisco José Villalgordo, com a primer classificat en la prova de contrarrelotge dels Campionats d'Espanya en categoria èlit, i Dídac Ortega, subcampió de la Copa d'Espanya Elit-Sub23, són els que han assolit els èxits més importants d'aquesta temporada. Els homes de Mauri van preparar la temporada a l'Hotel Guitart de Lloret de Mar.

Dos nous cracs per al Winterthur FC Barcelona

El base eslovè Jaka Lakovic i el pivot croat Mario Kasun són les dues noves incorporacions del bàsquet blaugrana per les tres pròximes temporades. Kasun, de 2'16 metres d'alçada, arriba al club després de dos anys d'experiència a l'NBA amb els Orlando Magic. Lakovic, fins ara a les files del Panathinaikos grec, és un base que destaca per la seva rapidesa i la gran visió de joc.

Venio Losert, el nou porter del Barça CIFEC

Venio Losert és el nou porter de l'equip d'handbol blaugrana. El jugador croat compta amb l'aval d'una llarga trajectòria professional i un palmarès farcit d'èxits tant a nivell de club com amb la seva selecció, amb la que va aconseguir dues medalles d'or olímpiques i dues de plata en els mundials. Losert ja té experiència a la Lliga ASOBAL, on ha jugat des de l'any 1999 amb diversos equips com el Potland San Antonio.

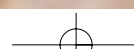
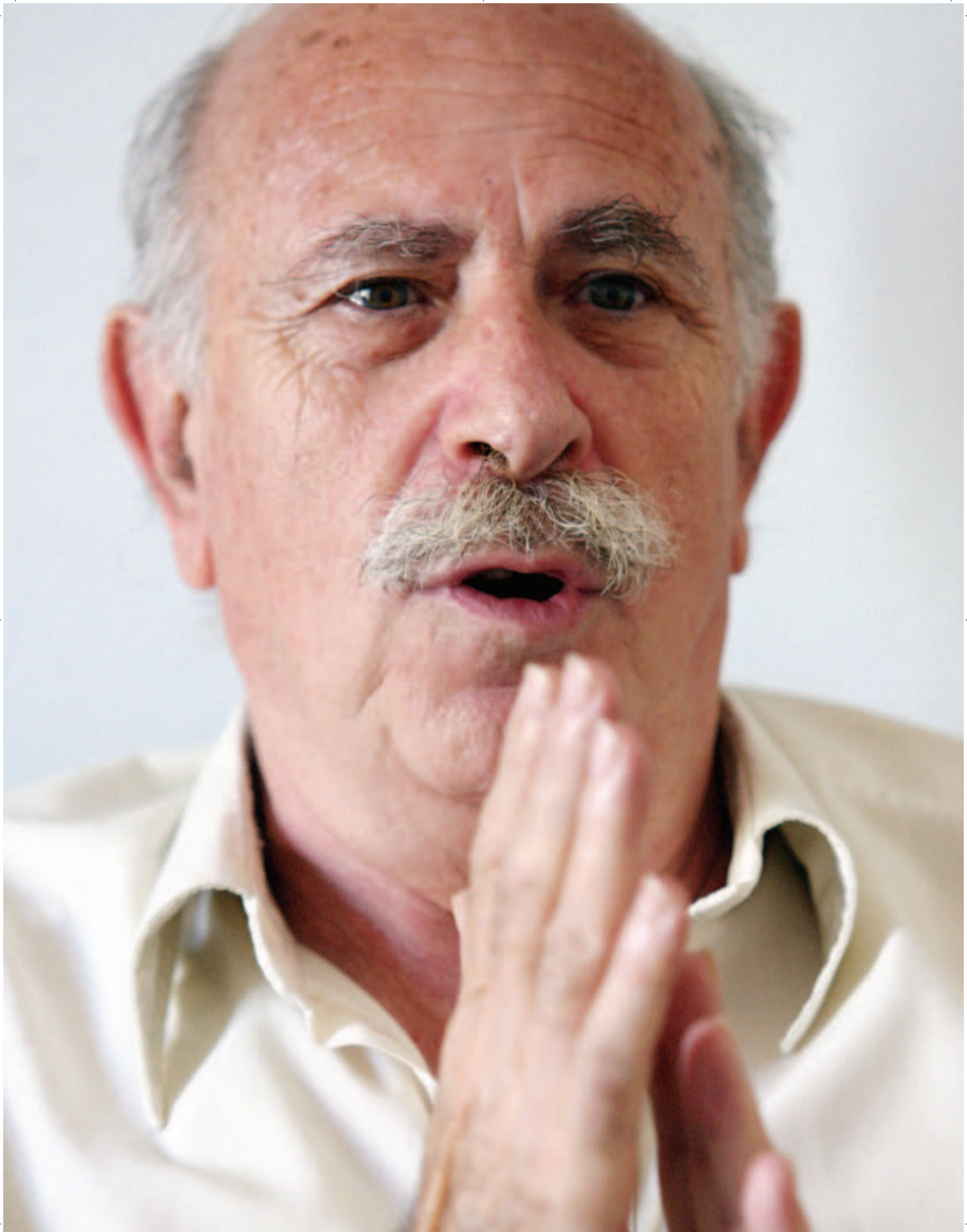
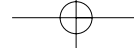
Mia Ordeig, el nou reforç de l'hoquei patins

Josep Maria Ordeig és el nou fitxatge de l'equip d'hoquei patins. Procedent del Roncato Patí Vic, Ordeig compta amb un extens palmarès que inclou una Copa del Rei i una Copa CERS amb el Vic; i un Europeu, una Copa de les Nacions i el Mundial amb la selecció espanyola. El nou defensa blaugrana, que arriba just després de la marxa de Ramon Benito, jugarà amb el conjunt dirigit per Quim Paüls fins el 2010.

Els equips d'handbol i hoquei patins, a la Generalitat

El president de la Generalitat, Pasqual Maragall, va rebre una representació del Barça Cifec, campió de la Lliga Allianz Asobal, i del Barça Sorli Discou, campió de l'OK Lliga, Copa de la Cers, Supercopa d'Espanya, Continental Cup i Copa Intercontinental. Va felicitar els presents pels títols aconseguits, en aquest acte de reconeixement als clubs catalans que han guanyat títols nacionals i internacionals.

"TING UNA TENDÈNCIA NATURAL A DEFENSAR LA INSTITUCIÓ BLAUGRANA"

Una gran sala, plena de llibres, en un pis, ple de llibres. N'hi ha de nous i de vells. Assegura que en compra des de fa cinquanta anys, els mateixos que segueix el Barça. L'historiador Josep Termes (Barcelona, 1936) és el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes 2006 i una referència clau en l'historiografia actual del país. Coneixedor d'històries de tota mena, Termes reivindica el moment del Barça actual

■ TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: Bevenrain

Als socis que han passat per l'Institut a partir dels anys vuitanta, i els que han fet estada a la Universitat, Josep Termes els és familiar. Com si es tractés d'una alineació del Barça, el seu nom era habitual en els llistats de lectures recomanades. Tan imprescindible com Pierre Villar o Jaume Vicens Vives, Josep Termes també és una referència obligada. El soci 12.500 del FC Barcelona és un barcelonista equidistant: viu entre la urbanitat del barri de Gràcia, a Barcelona, i el món rural de la Fatarella, una petita vila de la Terra Alta. S'hi acostava sempre que pot, com quan era petit. Amb l'excepció de l'any 39, hi passava els estius. Allà va aprendre a escoltar històries de tota mena. Un gest que va ajudar a despertar la tafaneria o, si es vol, l'interès del Termes historiador.

D'entrada, felicitats per aquest reconeixement en forma de premi.

Gràcies, de debò. No me l'esperava però m'honora molt. L'he rebut amb emoció perquè és un reconeixement civil desvinculat de la política.

De menut li explicaven històries. D'una mica més gran les va devorar de llibre en llibre. Fa anys que les analitza, les interpreta, procura entendre i que s'entenguin. D'un camp de futbol també se'n podrien escriure moltes.

En vol dues per començar? La nit del penal de Guruceta vaig baixar arran del terreny de joc. Volia animar la gent a saltar al camp. I als anys cinquanta, en un Barça-Espanyol de Lliga, encara a les Corts, l'estadi estava molt ple i una allau del públic va provocar que la gent anés a parar al mig del camp. La policia armada va intervenir repartint llenya amb les porres fins que el governador

civil es va adonar que només es tractava d'un incident. Aleshores va ordenar que formessin i es retessin. Va ser un encert perquè s'hauria viscut una autèntica batalla campal. Em va impactar.

Vostè és historiador. En certa manera és un intel·lectual –per la capacitat de reflexionar, que és indissociable a la seva feina. Però també és molt del Barça. Sempre m'ha sobtat la quantitat de savis que són grans barcelonistes, i això que han de plantar cara a als intel·lectuals que sempre han fugit del futbol.

Li respondré proposant-li un cert retrat del barcelonisme. Per un costat, la il·lusió per un esport modern com és el futbol. Però per l'altre, el convenciment i la identificació amb la idea que el país necessita símbols, punts de referència i aspectes triomfadors. I això ho dóna el Barça.

Avui, i sobretot en els anys del franquisme.

Sí, és clar. Això explica moltes coses. Per exemple la primera vegada que es van tirar pasquins al camp. Era l'any 59 i el Barça rebia el Santander. Eren pasquins de la vaga nacional pacífica. Es van tirar amb la idea que el públic del Camp Nou podia ser receptiu a l'antifranquisme.

Parla d'aquest episodi amb un coneixement descriptiu intens.

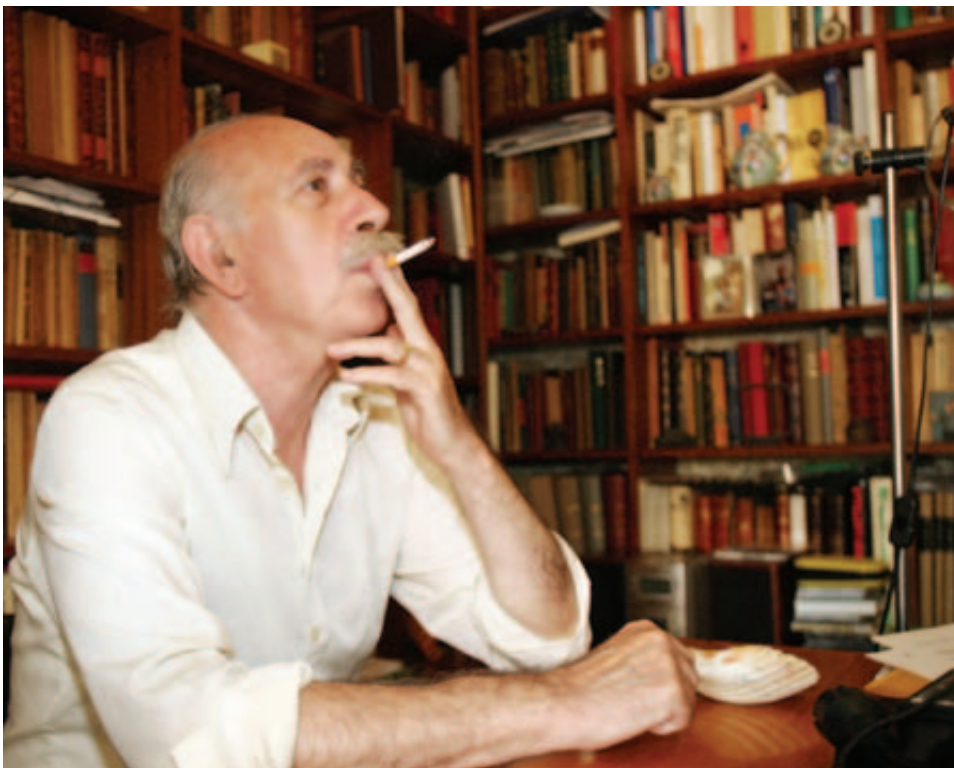
Vostè és un bon observador. L'encarregat d'aquella acció era jo mateix. Vaig carregar unes motxilletes –d'aquelles de coll– i em vaig situar estratègicament. Coses del futbol, el Barça anava marcant gols, amb en Kubala i Suàrez de protagonistes. I jo era tot nervis. Imagini's l'escena: falten 20 minuts, en falten 10... i quan només en faltaven 3 per acabar el partit, au vinga, a l'acció. Des de la zona de general, s'havien de llençar octavetes des de dalt i aconseguir que anessin caient cap a les posicions inferiors. El vent feia que em tornessin a sobre! Òbviament allò era molt perillós però pensava que era el que tocava fer. Jo devia tenir 20 o 22 anys.

Als anys 70, encara amb el dictador viu, vostè va participar del debat públic de com havia de ser el Barça.

Sí, cap al 72 o el 73 vaig fer unes declaracions per explicar com creia que havia de ser el club, cap on havia de tirar. Marcava tres punts. Que s'integrés la immigració. Demanava un equip que fos una barreja de jugadors catalans i d'altres d'origen immigrat. I com a tercer punt apuntava que el FC Barcelona, que la institució, treballés per aconseguir unes bones relacions amb el món professional i amb l'intel·lectual. Es tractava de formar una cultura catalanista entorn del Barça. En aquest sentit també calia establir unes

"Mantinc el convenciment que el país necessita símbols, punts de referència i aspectes triomfadors. Això ho dóna el Barça. Avui i als anys del franquisme"

"TING UNA TENDÈNCIA NATURAL A DEFENSAR LA INSTITUCIÓ BLAUGRANA"

bones relacions amb els clubs que mostressin una sensibilitat similar davant les coses de la vida pública. Entre aquests equips hi havia la Reial Societat, l'Athletic Club, el Celta de Vigo. Proposava aquests equips per fer un front comú, una xarxa de relacions potent entre clubs amb capacitat simbòlica.

Si agafem la primera part d'aquestes propostes, i el despullem de noms, és d'una actualitat sorprenent.

Ho diu per com el club s'ha obert a la nova immigració? Segurament aquell discurs és vigent, per a mi no és cap novetat explicar-ho. En aquell moment ja hi veia aquest factor integrador, aquesta possibilitat. Una vegada, a la redacció de la revista *Serra d'Or*, on hi freqüentaven personatges del tall d'Ernest Lluch o de Jordi Pujol, l'expresident em va parlar de la proliferació de jugadors arribats de fora de Catalunya que hi havia a la plantilla del primer equip. Eren els anys del Gallego i potser del Migueli. Jo li vaig explicar que això era un fet positiu perquè d'aquesta manera els immigrants andalusos de Catalunya es feien seu l'equip blaugrana. I avui, amb els nous fenòmens migratoris, segur que el Barça manté aquesta capacitat cohesionadora.

Aquest mes de maig la immigració va sortir al carrer per rebre l'equip campió d'Europa. És més fàcil trobar l'adhesió i la complicitat en la victòria que en l'adversitat política, so-

bretot si està acompanyada per la falta de bons resultats esportius?

Li seré clar. El nostre estat natural és perdedor, la victòria ha estat massa vegades excepcional. També és cert que a partir del *Dream Team* i fins a l'actualitat han estat anys d'èxit. Hi ha hagut una continuïtat sostinguda, però fins aquell moment fèiem la temporada, la salvàvem, guanyant el Reial Madrid. El nostre caràcter està edificat sobre una màxima que és fàcil d'entendre: aquests anys de victòries en-

El soci que Termes mai va acabar d'entendre

Per explicar "com som?", Josep Termes recorda els posats i les actituds d'un veí de la zona de tribuna. Diu que, en els temps que les coses anaven maldades, a mig partit aquest aficionat –que era soci– s'aixecava de la seva cadira indignat i cridava "Això és un desastre. No puc més. Me'n vaig!". I marxava. Amb el pas dels anys i l'arribada de temporades amb títols, de quan les lligues es guanyaven acompanyades d'espectacle, aquest mateix soci repetia el seu gest. "Aleshores no tenia raons objectives per marxar de l'estadi abans d'hora. Es jugava bé; es guanyava però estava clar que allò era un posat, una estranya tendència a la necessitat de conuiu amb la derrota", recorda. Josep Termes també reconeix una predilecció per als jugadors que fan del coratge una virtut, com és el cas de Biosca o Gallego. Altres futbolistes que Termes ha aplaudit amb devoció són Ramallets, Kubala, Suárez o Rexach. Pel que fa als autèntics número 1, assegura que "Maradona va ser el millor, seguit de molt a prop per Romàrio". En una anàlisi comparativa s'atreveix a situar aquests dos jugadors "un punt per sobre de Ronaldo o Ronaldinho, tot i que es tracta d'un altre jugadoràs que al Barça ha trobat un espai adequat per a triomfar".

cara no poden compensar tots els anys de derrotes acumulades.

Però el 17 de maig es van normalitzar moltes coses. Tenir dues Copes d'Europa ens atorga un prestigi i un crèdit només a l'abast d'un grup molt selecte de clubs, el dels grans d'Europa.

El 17 de maig? Tot el que comenta deu ser cert, però deixi'm confessar que ho vaig passar molt malament. A mi m'agrada veure els partits sol, concentrat. I ho vaig passar malament perquè al començar marcant i veure com ens anul·laven el gol, i ells marcaven, i passaven els minuts, em vaig col·lapsar. Quan vam empatar i tot seguit vam fer el 2 a 1, ja no vaig poder reaccionar. Vaig tenir un gran xoc. Estava molt tens. Ara, amb el pas dels dies, observant-ho amb una certa perspectiva, m'adono del què vam fer. Aquest títol és molt important.

Per què? Per la repercussió que aquest títol té de portes enfora en un món globalitzat, o per la lectura que se n'ha fet aquí, entre la gent del Barça?

“M'agrada veure els partits sol. El 17 de maig vaig patir molt. Ara vaig entenent la importància d'aquell èxit”

Ara estem en un bon moment. Hi ha equilibri entre la Directiva, els tècnics i els jugadors. I tenim equip com a mínim per a 3 anys més. Per a fer coses importants en aquest període i gaudir-ne.

I si li confesso que m'esperava una visió del club més crítica, potser més matisada.

És molt senzill d'entendre. Jo sóc del Barça i tinc una tendència natural a defensar l'estructura i la institució blaugrana. No sé si és per compensar aquest soroll permanent que fan des de Madrid, i també des d'alguns mitjans de Catalunya. Permanentment parlen del Barça i ho fan amb un poc rigor i respecte que no m'agraden. Tinc la institució en una alta estima i no entenc la crítica i el soroll perquè sí.

L'HISTORIADOR TOT TERRENY

Josep Termes és un historiador que s'ha reconegut sempre com a culé, fins i tot en aquells anys en què en determinats cercles intel·lectuals no estava ben vista la passió blaugrana. La seva producció historiogràfica, centrada en el període que va del darrer terç del segle XIX fins a la Guerra Civil, és molt àmplia, referida sobretot a la història del catalanisme popular, el sindicalisme i la immigració. En els anys setanta va tenir un paper important en les discussions sobre l'origen del catalanisme, que sempre ha volgut vincular amb els sectors populars. D'entre els seus llibres més recents podem destacar *Les arrels populars del catalanisme* (1999), *Històries de la Catalunya treballadora* (2000) i *Història del catalanisme fins a 1923* (2001). El darrer, sobre la Guerra Civil, és *Misèria contra pobresa. Els fets de la Fatarella del gener de 1937* (2005). Termes s'ha interessat pel Barça no només com a afeccionat, sinó també com a historiador, perquè veu en el futbol una de les manifestacions de la cultura popular. Per això també ha escrit sobre el Barça, tant en algunes de les seves obres d'història de Catalunya com en projectes específics sobre el club. Va participar en el guió de la pel·lícula *Barça*, que Jordi Feliu va rodar amb motiu del 75è aniversari del club, ha escrit una biografia de Josep Samitier en un dels volums del Fòrum Samitier, i el llibre *El Camp de les Corts* (1998), dins la col·lecció del Centenari.

CARLES SANTACANA, HISTORIADOR I DIRECTOR DEL CENTRE DE DOCUMENTACIÓ I ESTUDIS DEL FC BARCELONA

Comença la temporada, tornen les emocions.

3

Mitjà audiovisual del FC Barcelona

Tot el que desitja
un campió!

Lloret de Mar

- **** Guitart Gran Hotel Monterrey
- *** Guitart Central Park Resort & Spa
- *** Wellness & SPA Institut GEM
- *** Aparthotel Guitart Central Park
- *** Guitart Rosa
- *** Guitart Capri
- *** Guitart Apartaments Fenals
 - Guitart Club Goya

Barcelona

- **** Guitart Grand Passage

Descans i diversió, esport i cultura, una exquisida gastronomia i els tractaments de bellesa més innovadors. A la Costa Brava o a la ciutat de Barcelona. Amb un servei de primera qualitat, unes fantàstiques instal·lacions i un munt d'activitats per a grans i petits. **Guitart Hotels** li ofereix tot el que desitja un campió.

Guitart Hotels patrocina la nova web
de Ronaldinho www.ronaldinhogauch.com

Tel. 902 34 70 34
www.guitarhotels.com

ÀNGEL MUR TOTA UNA VIDA PEL BARÇA

■ TEXT: Txemi Terés | FOTOS: Arxiu FCB / Bevenrain

Per primera vegada en 70 anys el primer equip de futbol ha iniciat una temporada sense la participació d'un Mur. I és que després de 33 anys l'Àngel Mur deixa la seva activitat professional com a fisioterapeuta del FC Barcelona, una feina a la qual hi ha dedicat la seva vida tal i com ja havia fet el seu pare durant quasi bé 40 anys. Se'n va l'Àngel però ens deixa la seva experiència, els seus consells i, sobretot, una bona dosi de sentit comú

“Ordre, ordre i tothom a fer la seva feina.

Qui mana ja marcarà les directrius però de moment tots a fer allò que ens correspon i a pensar més en el bé del col·lectiu que no pas en nosaltres mateixos.” Aquesta era una de les frases preferides de l'Àngel quan les coses es torçaven al primer equip i començaven a bufar vents de crisi. No aturar-se i mirar sempre cap endavant era i és part de la seva filosofia, que intentava transmetre a tothom que el volia escoltar. I és que en 33 anys l'Àngel Mur les ha vist de tots els colors. Ha guarit les cames de centenars de jugadors, a les ordres de 22 entrenadors i sota el mandat de cinc presidents diferents. Poques històries del futbol hi ha com la seva.

L'Àngel Mur va entrar al Barça l'any 1971 després de penjar les botes. Com a futbolista va militar al Comtal, el filial del Barça en aquella època, a l'Sporting de Gijón i al Sant Andreu. La temporada 73-74 va rellevar al seu pare com a fisioterapeuta del primer equip, tot coincidint amb l'arribada de Johan

L'Àngel Mur, en una imatge recent.

CARLES NAVAL

Delegat del 1r equip del FC Barcelona des de la temporada 1986/87.

Va ser la persona amb la que em vaig recolzar, a la que vaig escoltar i de la que més vaig aprendre quan vaig arribar com a delegat del primer equip. Des d'un punt de vista professional, crec que ha creat escola, i a nivell personal ha estat sempre un referent per a tots els que hem conviscut al vestidor: jugadors, tècnics i personal auxiliar. La seva filosofia era ben senzilla però ben clara: no defallir mai i després d'una ensopogada mirar endavant. Sempre hi ha una altre partit per poder recuperar-te. L'Àngel, més enllà de la seva feina com a fisioterapeuta, és un home que viu el futbol al màxim amb una intensitat poc comuna. Per a ell, cada partit és una final. A la banqueta crida, anima, protesta, s'emprenya i viu amb passió el seu equip, un equip que porta dins del seu cor. Per això tinc l'esperança que no hagi marxat del tot. Que, malgrat que en el dia a dia ja no hi sigui entre nosaltres, sí que pugui deixar-se caure de tant en tant per transmetre la seva experiència i saviesa als qui han agafat el seu relleu.

Això és quelcom que no s'hauria de desaproveitar.

EUSEBIO SACRISTÁN

Exjugador i membre de l'equip tècnic actual del FC Barcelona.

Quan arribes al vestidor d'un nou club sempre ha d'haver-hi algú que et faci confiança i que t'ajudi en l'adaptació. Aquesta figura és molt important i això és el que, en el meu cas, va fer l'Àngel Mur quan vaig fitxar pel Barça com a jugador.

De seguida l'Àngel em va acollir, i a base de consells i d'explicar les seves experiències es va convertir en un pare esportiu, en una mena de conseller espiritual al qual hi acudies cada cop que tenies algun dubte o problema. I crec que tot això ho feia per dues raons: primer, per generositat personal; però també pel seu profund sentiment blaugrana que va heretar, segurament, del seu pare. I així, tot allò que pogués fer en benefici del club ho feia. Fent-nos de pare als novinguts estava treballant pel club. Era la seva aportació a la casa que tant estimava, més enllà de la seva feina com a fisioterapeuta.

Ara resulta estrany començar la temporada i no veure'l entre nosaltres perquè és algú a qui tothom li tenim molta estima.

L'Àngel Mur, al costat del seu pare, Àngel Mur Navarro, al qui va succeir com a fisioterapeuta del primer equip.

Cruyff al club. El seu debut no podia ser més llluït ja que aquella temporada el Barça va conquerir la lliga després de 14 anys de sequera. A partir d'aquí els episodis s'amunteguen: el fitxatge de Maradona, la lliga de Venables, la decepció de Sevilla, el *Dream Team* i la Copa d'Europa de Wembley, les dues lligues amb Van Gaal... Són algunes de les moltes vivències que, d'alguna manera, també han tingut a l'Àngel Mur com a protagonista.

El futbol ha estat sempre la seva vida, un món que de ben petit ja havia assimilat. Es pot dir que gairebé ho portava en el gens. Fill de l'Àngel Mur Navarro, massatgista del FC Barcelona dels anys 30 als 70, l'Àngel ja havia viscut la realitat d'un vestidor quan, sent encara un nen, i de la ma del seu pare, acudia al camp de les Corts per compartir una estona amb els cracs d'aquell moment.

“Fixa't com ha canviat el món del futbol que llavors fins i tot els periodistes entraven fins a la dutxa per a xerrar amb els jugadors després del partit”, recorda.

Però això no és l'únic que ha canviat en aquests anys. El futbol ha evolucionat i s'ha professionalitzat del tal manera que no es poden ni comparar els mitjans d'avui en dia amb els d'abans. Des de la constatació dels fets i no pas des de la crítica, l'Àngel ens il·lustra sobre aquesta qüestió: “Abans érem tres al vestidor i ara un equip professional té un munt de gent treballant al seu costat. Per a dir-ho d'alguna manera, a un jugador se li cau un tovalló o demana un got d'aigua i de seguida té tres *tios* al voltant per ocupar-se'n. Per això—recorda l'Àngel—, els jugadors d'abans semblaven més autosuficients, perquè no se'ls hi donava tot tant mastegat.” Com a conseqüència d'aquesta profesiona-

lització també ha variat la relació entre el massatgista i el futbolista. “El fet que hi hagi més gent al voltant s’ha perdut una mica la complicitat entre el metge o *fisio* i el jugador. Ara el jugador escolta moltes més opinions i de vegades això el pot acabar desorientant”, explica.

Conviure amb cracs

De Johan Cruyff a Ronaldinho, de Krankl a Eto'o, de Maradona a Messi, l'Àngel ha conviscut i ha estat confident de tants i tants jugadors que se li fa difícil triar-ne un. A ell mai li ha agradat fer massa referències individuals i, per això, quan se li demana que n'esculli un, diu sense pensar-ho massa, que “el jugador que més he admirat no és aquell que té un nivell de deu i que de tant en tant ho demostra, sinó aquell que, tenint un nivell de sis, sempre, sota qualsevol circumstància, dóna o intenta donar un rendiment de sis”. Tampoc és massa amic d'escollir un equip. Amb 38 títols a la butxaca, entre els que figuren 10 Lligues, 7 Copes del Rei i 2 Copes d'Europa, ha viscut molts moments

d'absoluta felicitat. Però, tot i reconeixent l'alegria que suposen les victòries, no vol fer referència a cap en concret i prefereix deixar-nos una altra reflexió: “Cap títol ni cap victòria em fa tan feliç com quan el meu equip surt del camp havent deixat una bona imatge. El Barça sempre ha de donar una imatge d'*equip senyor* i ha d'estar a l'alçada del club que representa. Si això s'aconsegueix, jo ja em dono per satisfet.”

De fet és del parer que els títols no són producte de la sort o de l'atzar. Només el treball diari porta a l'èxit. Per això un altre dels seus principis futbolístics és “anar sempre partit a partit, preparar-se al cent per cent per al proper compromís i no anar més enllà. Només superant amb èxit totes i cadascuna de les etapes tens l'opció d'arribar victoriosos a la meta”. És per això que més d'un cop, de bon matí, a l'Àngel se'l podia veure remugant, disgustat, després d'haver llegit algun titular de premsa que desfermava l'eufòria i que prometia un any d'èxits i títols quan tot just havia començat la temporada.

A partir d'ara tot això s'ho mirarà tot amb

“El jugador que més he admirat és aquell que tenint nivell de sis sempre ha donat un sis”

una mica més de distància. Bé, no del tot. Hi ha alguna cosa que el té capficat i és el fet de saber on s'ubicarà, amb les noves obres del vestidor, el museu que ell mateix ha creat al llarg d'aquest anys amb peces úniques com les botes amb les que Koeman va marcar el gol de Wembley, els guants dedicats amb els que Urruti va aturar el penal de Valladolid o les botes amb les que Romàrio va aconseguir la majoria dels seus gols a la temporada 93-94 i que el van proclamar Pitxitxi d'aquella lliga. “No us preocupeu que no em perdeu del tot de vista. Al menys fins que no deixi aquest museu ben situat per a la posteritat”, explica. Serà l'oportunitat de tornar a veure a l'Àngel a la que sempre serà casa seva ■

**Assistència
Sanitària
Col·legial**

International Class
EL MÓN AL SEU ABAST

A partir d'ara, podrà anar
fora d'Espanya amb
reemborsament
de despeses.

PROVEÏDOR MÈDIC OFICIAL

Sol·liciti informació al 902 120 122

RAFAEL YUSTE, EN POSITIU

■ TEXT: Antoni Aira | FOTOS: Bevenrain

Tot va començar amb els seus pares i avis, tots socis del Barça. La família anava junta a l'estadi, tots els diumenges de partit, i allà hi berenaven, seguien les jugades i s'hi passaven tota la tarda. Rafael Yuste i Abel (soci número 17.075) assegura que té grans records de la seva infància, i té clar que alguns dels millors moments d'aquella època els va passar a l'estadi del Barça

L'octubre de 2005 va incorporar-se a la Junta del FC Barcelona, adscrit a l'Àrea d'Operacions i Economia. Ho va fer de la mà del president Joan Laporta, amb qui l'uneixen molts anys d'amistat. Des d'aleshores, la seva dedicació al club està vinculada amb un món que professionalment coneix molt bé: les relacions internacionals i el comerç. Des de ben petit, Rafael Yuste va començar el "ritual" d'anar a l'estadi cada diumenge de partit. Ho feia en família i des de ben jove. Amb els anys, la tradició s'ha mantingut, ara ja amb la seva dona Neus i els seus fills Roger i Aina. Han estat molts, els partits que Yuste ha viscut vibrant en directe. Dels que ha seguit des de l'estadi en destaca "tots els que hem guanyat al Madrid", així com alguns dels homenatges que el club ha organitzat tradicionalment als seus jugadors més emblemàtics, "com els de Sadurní i Rifé, que van ser especialment emo-

tius". El seu avi era molt aficionat a aquests actes i feia que la família mai hi faltés, "sempre amb un esperit positiu i de fer afició", recorda.

Segons Yuste, "han estat molts anys de seguir el Barça a l'estadi i també en partits clau quan he tingut l'ocasió". Aquest va ser el cas de la final de Wembley, a la qual hi va poder assistir en directe, amb els seus amics Joan Laporta i Alfons Godall, entre d'altres. Aquell viatge del 1992 el va fer amb 30 anys justos, tot i que ja feia temps que estava acostumat a viatjar.

Per raons professionals, fa anys que passa bona part de l'any a l'estranger. O així era fins fa poc, quan l'any passat va poder delegar certes funcions en companys de la seva empresa que li han premès reduir el ritme dels viatges. Quan tenia 21 anys va començar a viatjar arreu del món. "Em considero un enamorat del comerç", assegura. Abans, als 16 anys, ja havia començat a tre-

El directiu blaugrana,
a les oficines del
FC Barcelona.

TEST BLAUGRANA

Un desig complert des que és a la junta:
guanyar la Lliga de Campions.

Un desig per complir durant aquest mandat: escampar el missatge humanitari d'una que vol ajudar i que és més que un club al món.

Una frase del Cant del Barça:
una bandera ens agermana

Un entrenador i un jugador de referència: Johan Cruyff, en tots dos casos.

Una afició: conèixer altres cultures

Un racó del país per a desconectar:
l'Empordà

Un personatge històric:
Jesucrist

Un altre esport, a banda del futbol:
la Fórmula 1

ballar en el negoci familiar, una ferreteria, i així va iniciar la seva passió pel comerç. Els seus primers viatges com a comercial de l'empresa familiar el van dur a països com els Estats Units o l'Àfrica, exportant fora de Catalunya. Amb 25 anys va conèixer països de comerç d'estat com la Xina, Malàisia, Indonèsia o l'Índia: "Jo vaig estar a la Xina abans i després de la revolta de Tiananmen, un fet que em va colpir molt". Allà també va començar a treballar-hi abans que el gran país asiàtic esdevingués la gran oportunitat de futur que moltes empreses occidentals hi veuen avui.

Aprenentatge oriental

Empresa a banda, dels països orientals també va aprendre diferents lliçons a nivell personal: "Sempre intento tenir un somriure a la boca, ser positiu i alegre, perquè crec que aquesta és la millor forma d'enriquiment mutu amb els altres, per a tenir la ment oberta i així aprendre els uns dels altres". Segons Yuste, "segurament una de les lliçons més importants que he après dels orientals ha estat la necessitat de mantenir una mentalitat positiva, com a generadora de les sinèrgies ade-

"Hem de fer que el Barça arribi a tots els racons del món, si pot ser de la mà d'entitats com UNICEF que són totalment coherents amb els valors intrínsecs al nostre club"

quades per a crear entorns confortables, còmodes i productius a nivell personal i professional". Això ho ha aplicat a la seva dedicació professional, on actualment és gerent i soci de l'empresa Anmi i també és soci fundador de l'empresa Menerva, totes dues integrades en el grup Balius-Daga, dedicada als sectors de l'electrònica, la jardineria, la indústria i el bricolatge. Ara ha decidit compartir part del seu temps amb el Barça, també amb un esperit genuïnament positiu: "Com aquella frase del president Kennedy, crec que no ens hem de preguntar què ha de fer el país per nosaltres, sinó que podem fer nosaltres pel país". I aplica també aquesta màxima al Barça: "Se m'ha encomanat la tasca de representar la massa social, i això fa que m'hi aboqui d'una forma molt especial i entusiàstica". "És com

si la massa social t'empenyés a fer-ho molt bé", assegura mig sorprès, perquè reconeix que mai s'hagués imaginat una dedicació tan intensa al seu club de tota la vida.

En una primera fase va col·laborar amb la Fundació FC Barcelona. Des d'allà va començar a treballar per la vinculació amb UNICEF: "És una de les formes de seguir fent que el Barça es conegui arreu del món, i jo vaig intentar contribuir-hi amb el coneixement que he anat adquirint en aquest àmbit durant anys de recórrer el planeta amunt i avall". És un dels seus reptes personals: "Fer que el Barça arribi a tots els racons del món, si pot ser de la mà d'entitats com UNICEF que és totalment coherent amb el nostre missatge i els valors que creiem intrínsecs al nostre club". Sempre en positiu ■

QUINA NIT!

Neeskens fa un driblatge durant el seu primer partit al Camp Nou amb la samarreta blaugrana.

EL DEBUT DE NEESKENS

■ TEXT: Andrea Balducci | FOTOS: R.B.

Un any després de l'arribada de Cruyff, el Barça es presentava davant la seva afició amb un altre fitxatge estel·lar. La novena edició del trofeu Joan Gamper va ser l'escenari perfecte per veure el primer partit de Johan Neeskens com a blaugrana, precisament davant el seu exequip. El Barça va derrotar l'Ajax per 3 a 0

L'edició del Trofeu Joan Gamper de 1974 tenia tots els ingredients per omplir el Camp Nou. Aquell 20 d'agost de 1974 el Barça, flamant campió de Lliga, es presentava davant l'afició del Camp Nou amb la presència del seu nou fitxatge, Johan Neeskens, a qui es va batejar com a Johan II. I ho feia precisament davant el seu exequip, l'Ajax d'Àmsterdam, que venia d'escriure pàgines d'or després d'haver guanyat la Copa d'Europa de 1971, 1972 i 1973. En aquest partit, però, les dues principals estrelles holandeses –Cruyff i Neeskens– no vestien la samarreta de l'Ajax

sinó la del FC Barcelona, un equip que 13 anys després d'aquella desafortunada final de Berna es disposava a donar un altre assalt al títol continental. Aquell Gamper va ser una posada en escena espectacular per al Barça, que es va saldar amb èxit i que va complir amb les expectatives creades.

Dia de futbol

La pluja caiguda sobre Barcelona no va impedir que, aquell 20 d'agost, els socis i aficionats haguessin interromput les vacances d'estiu per tornar per un dia a la ciutat i acudir al Camp

El Barça va aconseguir un triomf brillant davant l'Ajax, exequip de Cruyff i Neeskens que havia regnat a Europa

Nou amb les seves bosses plenes d'entrepans i begudes, ja que les jornades futbolístiques del Gamper de llavors duraven quatre hores. El Glasgow Rangers havia eliminat l'Athletic Club de Bilbao a la primera semifinal. La segona, entre el Barça i l'Ajax, va començar a dos quarts d'onze. Encara que sense Cruyff i Neeskens, els *ajacied* seguien tenint a les seves files jugadors de la categoria de Krol, Suurbier, Haan, Muhren, Rep o Keizer. Una autèntica prova de foc per a l'equip de Marinus Michels. Com no era un partit de competició oficial, els tres estrangers de l'equip –Cruyff, Neeskens i Hugo *Cholo* Sotil– van poder alinear-se junts. Als dos minuts de partit, el Barça ja dominava al marcador. Després d'un còrner tret per Cruyff, Marcial Pina aprofitava una assistència de Clares per marcar l'un a zero.

Un Barça amb cares noves

El fet de trobar-se encara en fase de rodatge i amb algunes noves incorporacions –el mateix Neeskens i Manolo Clares– respecte a aquell equip campió de la Lliga 1973-74, que tothom coneixia de memòria, va fer que el Barça no es mostrés encara com un equip molt conjuntat, encara que les accions individuals feien marcar la diferència. L'expectació per veure jugar el nou '6' blaugrana, una de les estrelles del recent Mundial d'Alemanya que havia marcat un gol de penal a la final, era gran. Johan II es va mostrar com un jugador de lluita, incansable i amb un gran esperit al mig del camp vital per a la resta de l'equip. Fins als 12 minuts de la represa no va arribar el segon gol blaugrana. De nou va ser obra de Marcial, que després de rebre una passada de Johan Cruyff va batre amb un xut ras el porter holandès Schrijvers. Cinc minuts després, Juan Manuel

Marcial, per partida doble, i Asensi van ser els golejadors, però Johan Neeskens va ser la gran atracció del Camp Nou amb la seva força

La seva jugada preferida

Ja en la seva primera aparició al Camp Nou, Johan Neeskens va començar a donar mostres d'una de les seves jugades més típiques. Era la de llançar-se a terra per intentar treure la pilota al jugador rival rastrejant la cama. Va ser una jugada que va prodigar al llarg dels seus cinc anys com a blaugrana, que va servir per recuperar una infinitat de pilotes al mig del camp i per guanyar-se el cor de l'afició del Camp Nou. Neeskens no donava una pilota per perduda i va suar la samarreta en cada partit. Això el va fer convertir-se en un dels jugadors més estimats i idolatrats.

Asensi va posar el 3 a 0 definitiu després d'aprofitar una passada en profunditat de Quique Costas. Les cròniques de l'època no parlen d'un partit brillant. Ho va ser molt més la final de l'endemà davant el Glasgow

Rangers, que va acabar amb un concloent 4 a 1. Però per damunt de tot va ser una gran nit. Els aficionats que van assistir al Camp Nou podran explicar tota la vida que van veure debutar amb la samarreta blaugrana Johan Neeskens, un jugador que es va convertir en mite i referència del barcelonisme. Tres dècades després d'aquella nit, el destí l'ha tornat a creuar en el camí del Barça. Amb un altre holandès molt estimat, Frank Rijkaard, dirigirà la nau blaugrana que defensarà el títol de campió d'Europa ■

L'EX

Zaldúa, NÚMEROS DE CAMPIÓ

1967

■ TEXT: Cristina Collado | FOTOS: Arxiu FCB / Bevenrain

José Antonio Zaldúa va fer 175 gols amb la samarreta del Barça, on s'hi va estar 10 anys, entre 1961 i 1971. Va ser capità durant quatre temporades, i va aixecar, entre d'altres, la Copa del Generalísimo en la recordada com la *final de les ampolles*. Ara, a punt de jubilar-se, dedicarà més temps als seus set néts mentre manté viva la seva relació amb el Barça a través de l'Agrupació de Veterans

Fa trenta anys, jugar a futbol et permetia viure bé, però no viure de renda tota la vida, ni tan sols si jugaves al Barça. És per això que, un cop penjaves les botes, calia tenir una bona visió de futur. Aquesta no li va faltar a José Antonio Zaldúa. Després de deu anys a l'elit del futbol vestint la samarreta del Barça, va estar-s'hi quatre temporades més al Sabadell fins que va abandonar el futbol professional. Aleshores tenia 34 anys i va entrar a formar part del departament de màrqueting de l'empresa Danone, fins que va esdevenir el cap de relacions públiques. En uns mesos ho deixà, perquè espera jubilar-se tan bon punt com faci els 65 anys, el pròxim 15 de desembre. José Antonio Zaldúa va néixer a Elizondo (Navarra). Després d'estrenar-se a Primera amb el Valladolid va donar el salt al Barça

“Em sento un afortunat per haver arribat al més alt, jugar deu anys al Barça.”, reflexiona.

Debut amb anècdota

El seu debut va arribar en una nit màgica per a l'afició barcelonista. Es tractava del partit d'homenatge a Kubala, que després seria el seu entrenador. Era l'any 1961. Zaldúa recorda que va tenir problemes per accedir al camp perquè no es creien que era jugador del Barça: “A mi em coneixien com *el nene*, perquè tenia cara de nen. Aquell dia estàvem tots convocats una hora abans del partit, però a mi no em deixaven entrar. Quan ja pràcticament estava plorant, va aparèixer el capità d'aleshores, Juanito Segarra, i ja vaig poder passar.” Els seus inicis van ser bons, però una lesió de ròtula el va deixar pràcticament tota una tem-

“Em sento un afortunat per haver arribat al més alt, jugant deu anys al Barça”, assegura Zaldúa a qui el coneixien com ‘el nene’ pel seu rostre juvenil

porada inactiu. Va ser cedit a l’Osasuna la temporada 1964-65, i quan el Barça el va recuperar va viure els seus millors anys, convertint-se en titular indiscutible i en el màxim golejadore de l’equip durant cinc temporades. “Vaig fer 175 gols amb el Barça però moltes vegades se’m recorda per un gol que vaig fallar. Era a una final de la Recopa contra l’Slovan de Bratislava que vam perdre 3-2. Jo vaig marcar el primer gol, però a la segona part vaig tenir un parell d’ocasions clares i les vaig fallar”, rememora.

L’orgull del capità

Zaldúa pot presumir d’haver lluitat el braçalet de capità de l’equip: “Vaig ser-ho quatre anys i vaig aixecar una Copa de Fires i la Copa a la *final de les ampolles*.” Aquell dia el recorda amb especial emoció: “Guanyar el Madrid a Madrid i amb l’ambient en contra que hi havia va ser tota una fita. Aquell partit ha passat a ser un dels dies gloriosos de la història del club i vaig tenir la sort de ser-hi com a capità.”

La seva etapa al Barça va concloure l’any 1971. Quatre anys després penjava les botes definiti-

vament. Zaldúa recorda amb emoció l’homenatge que li van retre: “Va ser el primer homenatge que feien a un jugador nascut fora de Catalunya. Hi havia més de 60.000 persones al camp. Avui en dia, el meu poble, Elizondo, s’ha convertit en un feu del barcelonisme.”

De seguida va reactivar la seva relació amb el club fent-se soci i alhora membre de l’Agrupació Barça Veterans (ABV): “Estic molt orgullós de pertànyer-hi, ja que podem ajudar gent que no han tingut tanta sort.” Ara, amb la jubilació, espera tenir més temps per gaudir del Barça i també dels seus set néts. Amb els ulls plens d’orgull, explica com un d’ells, de 3 anys, el reclama per jugar a futbol, o com van celebrar les seves nétes la Lliga de Campions: “Van anar a l’escola amb una samarreta del Barça que portava el número 9 i el nom de Zaldúa.” ■

L'enigma anterior: Eto'o ha estat el novè jugador del FC Barcelona que aconsegueix el trofeu Pitxitxi. Però, qui va ser el primer jugador blaugrana a aconseguir-lo?

La Pista: Després de jugar al FC Barcelona va fitxar pel Nàstic de Tarragona.

La Solució: Mariano Martín.

Nom del guanyador: Antoni Sayol Remolins, Sòci núm. 1.408

Rebrà de mans del seu jugador preferit una samarreta signada per tots els jugadors del primer equip de futbol.

MARTÍN, EL PRIMER PITXITXI BLAUGRANA

■ TEXT: Carles Cascante | FOTOS: Arxiu FCB

Mariano Martín passarà a la història per ser el primer gran goleador blaugrana. Però no només per això, sinó també per les seves característiques. D'una banda, perquè va ser el primer 'tanc' del Barça en una època en què el reglament permetia la càrrega als porters. I, de l'altra, perquè sempre va ser un cavaller

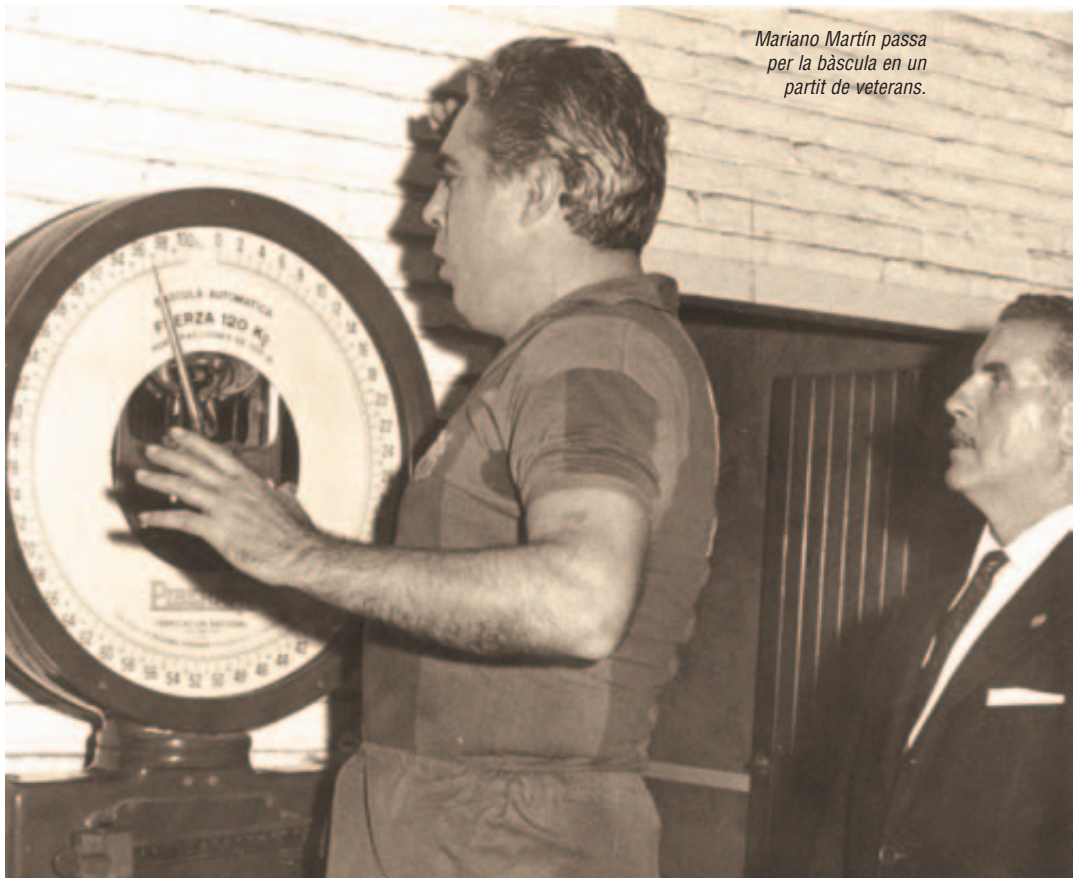
Martín basava la seva efectivitat golejadora

en la corpulència física, però, sobretot, en una premissa que ell mateix anys després li ensenyaria al seu fill Antonio, i que aquest ens recorda: "Es feia respectar. Mai responia verbalment a un insult. Ho feia amb gols."

Excepcional jugador, Mariano Martín Alonso figura en el vuitè lloc de la taula de màxims realitzadors blaugranes amb 188 gols en 167 partits. La seva mitjana, al llarg de les nou temporades en les que va formar part de la disciplina barcelonista (1939-48) va ser espectacular: 1'12 gols per partit jugat. La valentia i el coratge amb què afrontava els partits li permetien trepitjar l'àrea amb facilitat. Va ser precisament aquesta empena a l'hora de lluitar totes les pilotes el que li va provocar una retirada prematura, als 28 anys, a causa d'una greu lesió de genoll. Martín va ser l'heroi de la final de Copa de la temporada 1941-42, en què va marcar el 4-3 definitiu, i de la lligueta que va salvar del descens al Barça una setmana després.

Un home agraït al FC Barcelona

Nascut a Dueñas (Palència), el 20 d'octubre del 1919, va arribar al FC Barcelona finalitzada la Guerra Civil, en la temporada 1939-40, concretament el 14 d'abril de 1940 quan

Mariano Martín passa per la bàscula en un partit de veterans.

faltaven tres partits per acabar la temporada. Martín va arribar procedent del Sant Andreu recomanat per l'entrenador Josep Planas, un exdefensa del FC Barcelona, abans de la Guerra Civil. Al Sant Andreu va cridar l'atenció per la seva eficàcia de cara a porteria, pel seu exemple de fúria i per la seva lluita dins de l'àrea. Era un autèntic caçagols. El seu fill Antonio Martín recorda la passió i l'agraïment amb què el seu pare presumia d'haver vestit els colors de la samarreta blaugrana: "El meu pare sempre m'havia comentat que tot el que tenia era gràcies al Barça. Se sentia orgullós

d'haver jugat en aquest club."

En la seva segona temporada en el club va fer 28 gols en 28 partits i va ser el màxim goleador del conjunt blaugrana. En la temporada 1941-42 es va convertir en l'artífex de la victòria barcelonista a la final de la Copa d'Espanya, al signar el definitiu 4-3 en la pròrroga de la final que va enfrontar el FC Barcelona amb l'Athletic Club de Bilbao a Madrid. Antonio Martín, el fill del goleador blaugrana, explica l'estreta relació que s'establiria aleshores entre els membres d'aquell equip: "Pensa que aleshores els viatges no eren

com els d'ara. Llavors s'estaven dies sencers per arribar a un joc on havien de jugar i la relació que el meu pare va establir amb alguns dels seus companys com Manolo Va, Balmaña, Escolà o Bravo, era molt estreta i va durar molts anys després del futbol.”

Una lesió que li va canviar la vida

La temporada 1943-44 no va passar a la història del club com una de les més brillants. El Barça no va passar del sisè lloc en la classificació i va ser eliminat de la Copa als vuitens de final. Bona part de la culpa en la marxa negativa de l'equip la va tenir la lesió que va patir el golejadors de Palència, el 14 de febrer

Mariano Martín figura en el vuitè lloc de la taula de golejadors blaugranes, amb 188 gols en 167 partits

de 1944, en un partit que va enfrontar a la capital del Túrria a les seleccions del País Valencià i de Catalunya. Aquella lesió, comenta el seu fill, “li va canviar la vida”. Intervingut quirúrgicament pel doctor Moragas, “mai va tornar a ser el mateix, malgrat que va jugar dues temporades més i va arribar a ser internacional absolut”.

Va reparèixer a finals d'aquella temporada i, encara que va conservar la marca de màxim realitzador blaugrana, amb 39 gols, no va assolir el seu antic nivell de joc. El seu fill Antonio recorda, en una descripció que fa esgarriar, com se li inflava el genoll després de cada partit i quina era la rutina que havia de seguir si volia continuar jugant: “El genoll s'inflava molt i amb una xeringa li buidaven de líquid al final de cada partit. Després, la setmana la començava entrenant de menys a més.” Aquest va ser el principi de la fi de l'excel·lent

El Pitxixi blaugrana, amb altres companys, entrenant al camp de les Corts.

carrera esportiva de l'ariet barcelonista, campió de Lliga amb el Barça en les temporades 1944-45 i 1947-48 i de la Copa d'Or el 1945.

La seva última etapa, en el Nàstic

Al 1948 va signar contracte amb el Gimnàstic de Tarragona a Primera Divisió, on va arribar al costat de Domènec Balmaña i Josep Bravo.

Posteriorment, l'any 1950 va tornar al Sant Andreu, on va acabar la seva carrera esportiva. Un cop abandonada la pràctica de l'esport a nivell professional, va ser propietari, durant molts anys, d'una coneguda botiga d'esports, 'Deportes Martín', ubicada a la Plaça Urquinaona durant més de 50 anys. Va morir a Barcelona l'any 1998 ■

**EL NOU
ENIGMA**

Quin altre jugador del Barça, a banda de Johan Neeskens, era conegut perquè jugava els partits amb una peça molt característica en la seva indumentària?

LA PISTA:

També era estranger.

Les respostes s'han de fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:

Correu: Revista Barça. Av. d'Àrístides Maillol, s/n, 08028 Barcelona

Correu electrònic: revista@fcbarcelona.cat

Centre de Documentació Barcelonista

Coordinació: David Saura

La teva passió es mereix molt més que paraules.

Per això, Fecsa Endesa i el Barça s'uneixen per fer-te una oferta increïble reservada a tots els socis del F.C. Barcelona. A més, gaudiràs del nostre Servei de Reparacions Urgents 24 Hores totalment de franc.

Proveïdor Oficial
FC Barcelona

Informa-te'n al **900 84 28 84.**
Contracta fets.

E
fecsa endesa

'CHECHÉ' MARTÍN, EL FENOMEN GALLEC

■ TEXT: Manel Tomàs | FOTOS: Arxiu FCB

Nascut a La Corunya el 24 d'abril del 1926, *Cheché* Martín actuava al lateral dret o al centre de la defensa i va ser un veritable rodamón del món del futbol. De fet, en lloc d'iniciar la seva carrera esportiva a la seva Galícia natal ho va fer a Sud-amèrica, però no de bon grat, ja que quan era un nen de 10 anys els rebels feixistes van afusellar al seu pare, secretari general de l'Ajuntament corunyès. Era el 31 d'agost del 1936, als inicis de la guerra civil espanyola.

La família no va tenir més remei que emigrar i el seu periple el va portar primer a l'Argentina, on es va fer com a futbolista i va acabar per jugar al Banfield de Buenos Aires entre 1943 i 1945. A la temporada 1945-46 va passar al Vasco de Caracas, a Veneçuela. Posteriorment, va tornar al continent europeu per jugar a les files de l'Angers francès entre 1946 i 1948, any en què va tornar a la seva ciutat natal per a ingressar al Deportivo de La Corunya, on hi va romandre dues temporades amb un excel·lent rendiment, contribuint decisivament, en la temporada 1949-50, al subcampionat de Lliga assolit pels deportivistes. Això va ser el que va convèncer als directius barcelonistes Domènech i Calvet, que van decidir fitxar-lo sense pensar-s'ho gaire. El seu últim partit amb el Deportivo va ser el 16 d'abril del 1950 i, catorze dies després, el 30 d'abril, debutava ja amb el Barça, a l'anada dels vuitens de final de la Copa d'Espanya, a les Corts i davant el Racing de Santander (4-1). Aquell dia va formar el tercet defensiu amb Sagrera i Gonzalvo II i ja va demostrar les seves enormes qualitats, tant tècniques com físiques.

Malauradament, la tornada d'aquells vuitens va esdevenir un autèntic infern per als blau-

granes, que van ser eliminats en caure per 5-1 al Sardinero, però "el fenomen gallec" (com el coneixia la premsa de l'època) no va tenir en absolut cap culpa. Com es va escriure aleshores, "*heus aquí una adquisició que no provocarà dissensions a les grades: la classe existeix, i això és exactament l'única cosa capaç de rendir sense reserves a l'afició local*".

El cronista no es va equivocar. *Cheché* Martín va deixar la seva empremta en aquell meravellós Barça dels primers anys 50, que sota l'ègida de Kubala ho guanyava tot. Així, a la temporada 1951-52, era a l'equip titular que tots els barcelonistes se sabien de

A la temporada 1951-52, va formar amb Biosca i Seguer la famosa línia defensiva del Barça de les Cinc Copes

memòria: Ramallets; Seguer, Biosca, Martín; Gonzalvo III, Bosch; Basora, César, Kubala, Vila i Manchón.

Martín va tenir un palmarès envejable amb el Barça: dues Lligues (1951-52 i 1952-53), tres Copes d'Espanya (1950-51, 1951-52 i 1952-53); una Copa Llatina (1952) i una Copa Eva Duarte (1952). I tot això en només tres anys.

L'any 1953, quan estava al cim de la seva carrera, *Cheché* va fitxar per l'Atlètic de Madrid, club on hi va romandre fins el 1956. El València va ser el següent destí fins a la seva retirada com a futbolista, que va tenir lloc l'any 1958. Posteriorment va entrenar el Deportivo, Saragossa, Múrcia i Valladolid ■

El passat 22 de juny ens va deixar als 80 anys d'edat José María Martín Rodríguez, més conegut per Cheché Martín. Integrant del fabulós equip barcelonista de les Cinc Copes a la temporada 1951-52, va formar una històrica línia defensiva amb Gustau Biosca i Josep Seguer. Jugador del FC Barcelona entre 1950 i 1953, va lluir la samarreta blaugrana en 88 ocasions i va marcar quatre gols

Ànima de pintor

Cheché Martín va ser definit com un futbolista amb ànima de pintor, atès que la pintura va ser l'altra passió de la seva vida. De fet, una de les raons que l'any 1950 el van fer decidir a fitxar pel FC Barcelona va ser el brillant ambient artístic que es respirava a la Ciutat Comtal, que li semblava prou òptim per tal de desenvolupar la seva vocació pictòrica. Els seu company d'equip Gustau Biosca recordava que a les concentracions pintava paisatges i dibuixava caricatures dels jugadors i fins i tot de l'entrenador Ferdinand Daučík. Un cop retirat del món del futbol va poder dedicar-se de ple a la seva afició i va arribar a destacar com un gran pintor.

UN MÒBIL CENT PER CENT BLAUGRANA

■ TEXT: Sergi Nogueras | FOTOS: Arxiu FCB

La temporada 2006-07 ja és aquí i el Barça vol seguir amb el camí victoriós que l'ha portat a ser el millor equip d'Europa. I res millor que celebrar-ho personalitzant el mòbil en blaugrana. És per això que els socis ja poden descarregar-se en exclusiva la imatge de l'escut acompanyat del seu número de soci. Per rebre aquesta imatge, només cal enviar un missatge SMS al 5588 amb la paraula clau LOGOSOCI. En el cas que el mòbil del soci estigui enregistrat en la base de dades del club, es rebrà, en el mateix moment, l'escut del FC Barcelona amb el número de soci. Aquells socis que no hagin facilitat el seu número de mòbil al club i vulguin disposar d'aquesta imatge personalitzada també ho poden tenir al seu abast. Només han d'enviar un correu electrònic a oab@fcbarcelona.cat, o bé trucar al 902 1899 00 i podran gaudir d'aquest

oferta exclusiva (Cost del missatge: 0,9 € + IVA). Cal destacar, però, que només es pot disposar d'aquesta oferta des de mòbils dins l'Estat espanyol i no està disponible per aquell soci que viuen a l'estranger

I amb la informació al moment

Aquesta oferta exclusiva completa els serveis gratuït d'alertes SMS que el FC Barcelona ofereix per als seus socis. Aquells que encara no les rebien es poden donar d'alta trucant al 902 1899 00, enviant un correu electrònic a l'adreça oab@club.fcbarcelona.com o un fax al número 93 496 3797. Només cal indicar la clau de soci, el número de soci i el número de telèfon mòbil. El registre també es pot fer enviant el missatge ALTASOCI clau soci, número soci al 5464 (cost de missatge 0,15€) ■

ACTUALITZA LES TEVES DADES

Has canviat d'adreça?
T'has canviat l'e-mail o el mòbil?

Que no se t'escapi res!

No oblidis que pots estar deixant de rebre informació oficial important del club o avantatges exclusius com són els que ofereixen la Revista Barça, el talonari FCB Descomptes, o els SMS gratuïts, entre molt d'altres.

Com fer-ho?

És molt fàcil. Hi ha tres maneres d'actualitzar les teves dades: trucant al telèfon del club, el 902 1899 00, enviant un correu electrònic a l'adreça oab@cbarcelona.cat o bé anant personalment a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista.

QUE SEGUEIXI L'ESPECTACLE!

■ TEXT: Sergi Nogueras | FOTOS: Arxiu FCB

Durant la temporada 2005-06 gairebé 20.000 socis han gaudit de la sèrie de preestrenes i espectacles que el club els ha proposat en condicions exclusives. Totes les convocatòries, tant les de nens com les d'adults, han obtingut una gran resposta. En total han estat 14 els diferents espectacles als quals els socis han pogut assistir amb diferents avantatges. Des del concert d'U2 al Camp Nou, per al qual va haver-hi un paquet important d'entrades per a socis, fins al *Circ Cric* de Tortell Poltrona, passant per les funcions *Mamá*

quiero ser famoso de La Cubana, SIT d'El Tricicle o Història d'un pallaso: Charlie Rivel, aquesta última per als socis alevins i infantils.

Aquest avantatge del carnet de soci seguirà present de forma regular durant tota la propera temporada i el club té previst començar a oferir propostes entre els mesos de setembre i octubre. Els socis alevins i infantils tornaran a trobar una oferta cultural dirigida especialment a ells emmarcada en el programa *Creix amb el Barça*.

Per estar informat i no perdre's cap de les ofertes, cal que cada soci faciliti la seva adreça de correu electrònic a l'OAB.

Per fer-ho cal trucar al 902 1899 00, enviar un correu electrònic a oab@fcbarcelona.cat o acudir personalment a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista (Camp Nou) ■

SERVEIS

902.1899.00
www.fcbarcelona.cat

SEU SOCIAL

Tel: 902 18 99 00 - Fax: 93 411 22 19
Avinguda d'Aristides Maillol, s/n.
08028 Barcelona

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB)

oab@club.fcbarcelona.cat

HORARIS

- De dilluns a dissabte, de 9 a 21 h.
- Diumenges de Lliga, des de dues hores abans del partit.

TAQUILLES

HORARIS

- Taquilles principals (accés 14)
De dilluns a dijous, de 9 a 13.30 i de 15.30 a 18 h.
Divendres, de 9 a 14.30 h.
Dissabtes (només quan hi ha partit) de 9 a 13.30h.
- Taquilles Boulevard
De dilluns a dissabte, de 10 a 18 h.
Diumenge i festius, de 10 a 14 h.
- Taquilles del camp (a la zona dels gols)
De les 11 h. fins que comença el partit.

MUSEU FC BARCELONA

museu@fcbarcelona.cat

HORARIS

- De dilluns a dissabte, de 10 a 17 h.
- Diumenges i festius, de 10 a 14.30 h.
- Els dies de Lliga de Campions, de 10 a 13 h.

PREUS

- **Socis del FC Barcelona:** l'entrada al Museu i al Tour de l'estadi és gratuïta.

No-socis: Museu 6,50 euros i Museu + Tour estadi 10,50 euros **Infantil** (fins a 13 anys): Museu 5 euros i Museu + Tour Estadi 8 euros

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ I ESTUDIS FCB

centre.documentacio@fcbarcelona.cat

L'accés és lliure. Els no-socis, però, l'han de concertar al telèfon:
93 496 36 12.

HORARIS

- Atenció al públic: de dilluns a dijous, de 10 a 14 i de 16 a 18.30 h. Els divendres de 10 a 15 h.

FCBOTIGA

fcbotiga@fcmerchandising.com

Tel: 93 409027

HORARIS

- De dilluns a dissabte, de 10 a 19 h.
- Diumenges 10.30 a 14.30 h.

PISTA DE GEL

pistadegel@fcbarcelona.cat

HORARIS

- Dilluns, dimarts i dijous de 10 a 14 i de 16 a 18 h.
- Dimecres i divendres fins a les 20 h.
- Dissabtes, diumenges i festius de 10.30 a 14 i de 17.15 a 20.45 h.

PREUS (l'entrada inclou el lloguer dels patins):

- **Socis FC Barcelona** 6,80 euros; **No-socis** 9,20 euros

NOTA: Per patinar és obligatori l'ús de guants. Se'n poden comprar a les instal·lacions de la Pista de Gel.

Gran èxit de les noves samarretes

■ TEXT: Francesc Orenes | FOTOS: Nike / FCB Merchandising

La nova indumentària per a la temporada 2006-07 està generant molta expectació aquest estiu. Des que es va presentar a finals de juny a Frankfurt amb el Mundial de futbol d'Alemanya com a gran aparador, els nous equipaments Nike han causat un gran impacte i han tingut molt bona acceptació entre tothom

El procés de creació de la nova indumentària ha estat un procés llarg i molt elaborat. Els equipaments es van començar a treballar el gener del 2005, un any i mig abans del seu llançament, amb les primeres idees, dissenys i propostes. Un cop l'equip de dissenyadors europeus de Nike, format per set persones, va tenir una proposta formal la va presentar al club perquè aquesta fos aprovada. El club, mitjançant el departament de màrqueting, va intervenir en tot moment en aquest procés d'elaboració que ha culminat amb uns equipaments inspirats en una etapa gloriosa de la nostra entitat, l'època del *Dream Team*.

El passat 1 de juliol es van posar a la venda.

Amb la nova indumentària, Nike ha volgut posar al servei dels jugadors dissenys innovadors utilitzant l'última tecnologia en teixits. En aquest sentit, el teixit utilitzat és l'anomenat Nike Sphere Dry que aïlla la calor i afavoreix la ventilació, permetent al jugador

regular la seva temperatura. A més, accelera la capacitat d'evaporació i és menys adherent. També és més lleuger, més elàstic per afavorir els moviments de l'esportista i amb menys resistència a l'aire. El nou primer equipament, el de color blaugrana, té les franges més amples, inspirades en la samarreta de principis dels anys 90. Els pantalons tornen a ser de color blau i el detall de la senyera es trasllada a les mànigues de la samarreta. Una altra novetat que s'incorpora a aquest nou disseny és la presència de l'històric lema *Més que un club* brodat al coll de la samarreta. El segon equipament representa un altre canvi total de color però manté l'essència i l'impacte de la segona indumentària de la temporada anterior. Enguany, el verd festuc ha deixat pas al color clementina, un taronja molt brillant i original. Aquesta indumentària va ser concebuda en record de l'emblemàtica samarreta de Wembley ■

Nova FCBotiga a Lloret

El FC Barcelona compta amb una nova FC Botiga des de finals del mes de juny. El nou punt de venda està situat al passeig Marítim de Lloret de Mar, en plena Costa Brava i en una zona d'afluència turística molt important. A la nova FCBotiga, de 80 m2,

s'hi pot adquirir una àmplia gamma de productes oficials de marxandatge del Barça i altres productes de la marca Nike, a part del servei d'estampació de samarretes. Aquest punt de venda s'afegeix a les dues últimes que es van obrir a Barcelona a mitjans de maig ■

Catàleg de productes Barça

Els socis i aficionats del club tenen al seu abast un catàleg comercial de nova creació que ofereix les línies de producte més representatives del Barça. En aquest catàleg s'hi pot trobar un ampli ventall de productes de marxandatge oficials del club i altres productes de la marca Nike. El catàleg és gratuït i es pot trobar a FC Botiga Megastore, a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista (OAB) i també es distribuirà a través d'alguns diaris. Els socis tenen un 10% si compren a través d'aquest catàleg ■

Aquest any, també.
Coca-Cola amb el millor Barça
 Refresc Oficial

Coca-Cola

TU DECIDEIXES!

Decideix quins jugadors convertim en figures **FTCHAMPS** del

Selecciona els teus quatre jugadors favorits del Barça (actuals o de totes les èpoques)

FCB MERCHANDISING S.L.

Entra-hi ja! a www.ftchamps.com a l'apartat "Promociones FTChamps" indicant els teus quatre jugadors favorits.

Sortegem! 15 figures signades per Ronaldinho, Valdés o Giuly, entre tots els participants.

No et perdís aquesta ocasió única!

Bases: La participació en aquesta promoció implica l'acceptació de les bases a www.ftchamps.com/tudocidesfcb. Bases de la promoció dipositades davant notari. Les dades s'incorporaran a un fitxer de clientel propietat de Netcam Iberia Valores S.L. Teniu dret a accedir a la informació concernent recopilada en el nostre fitxer de clientel i cancel·lar-la o rectificar-la en cas que sigui errònia, adreçant-vos per carta a l'adreça següent: Netcam Iberia Valores S.L., Paseo de la Castellana, 121, asc. eq., 54 B, 28046 Madrid, Espanya.

Fins a on has portat la teva afició pel Barça?

CADA NÚMERO, UN TEMA DIFERENT

A cada edició, us proposem un tema diferent perquè hi participeu amb les vostres fotos. Per a la pròxima edició, ens podeu fer arribar les fotos que tingueu sobre.

RETRAT AMB EL TEU ÍDOL DEL BARÇA

Cal que les fotografies siguin en alta resolució i hi surti algun jugador o exjugador del club al costat d'un aficionat del Barça. Cal que les fotos ens arribin abans del 21 de setembre.

1

Xavier Torreguitart Jaile. Soci 29.234

Un moment simpàtic de la celebració dels títols del Barça al carrer, amb els joves socis Nil (84.004) i Jan (114.565) fent costat als jugadors.

2

Juan Antonio Tabernero

El secretari de la Penya de Tarazona ens envia la foto d'un aficionat abans de la final.

3

Georgina Catasús i Miró. Sòcia 141.492

Vista de la Torre Eiffel.

4

Jordi Costa Romeo. Soci 59.552

Jordi Costa, Alex i Marc Bertran, en una imatge de cordialitat amb aficionats de l'Arsenal.

5

Clara Terré Llorens. Sòcia 77.878

L'estadi de Saint-Denis va ser una festa, abans i després del partit.

FUJIFILM
Proveïdor Oficial del Barça

Correu: Revista Barça - Av. d'Àrístides
Maillol, s/n - 08028 Barcelona
e-mail: revista@fcbarcelona.cat

Per participar al concurs fotogràfic Foto Barça has d'enviar una carta amb les teves dades personals, el telèfon, el número de soci o Gent del Barça i la fotografia corresponent. També ho pots fer per e-mail a: revista@fcbarcelona.cat. Hi han de constar les mateixes dades i la fotografia que ens envies ha d'estar digitalitzada en alta resolució. Les fotografies més originals es publicaran en aquesta secció i se'n triarà un guanyador.

PROMOCIONS

ELS DESCOMPTES PER ALS SOCIS

Els socis tenen avantatges en la compra o utilització dels serveis de patrocinadors i empreses col·laboradores. Treu-li partit al teu carnet!

	Interessants avantatges addicionals en contractar una assegurança d'automòbil o de llar	Més informació 902 42 40 45
	8,5 % d'estalvi en el consum del gas en els propers dos anys*. *Oferta vàlida per a noves contractacions de clients domèstics amb la tarifa 3.1 i 3.2. Descompte sobre la quota de consum.	Amb el carnet de soci Truca al 900 84 28 84
	10% descompte a tots els socis del Barça	Amb el carnet de soci (senior) www.bauhaus.es
	Descompte del 20% Pack anual: 29€/any	Més informació 902 15 20 25
	Grans descomptes sobre les tarifes generals en el lloguer de vehicles	Codi client per als socis del FC Barcelona: 4402115 Més informació 902 100 101
	Descomptes sobre els preus de tarifa en impressió digital, servei de copisteria i enquadernació i acabats.	www.artyplan.com

Acords amb altres entitats

	Emporta't una màquina de cafè d'última generació (valorada en 200 €), per la compra del primer lot monodosi de cafè i té, per només 59 €. Truca al 902 222 216 o visita www.saborbianchi.com/fcb
	10% forfet estiu/hivern (excepte del 25 de desembre al 6 de gener)
	En les visites guiades 2x1 en el preu de les entrades
	Entrades a preu de dia de l'espectador: De dilluns a divendres (no festius)
	10% de descompte en les entrades
	3€ de descompte en: • Entrada Completa • Entrada Emblemàtica • Entrada de menors de 120 cm
	5% de descompte en els seus productes a Catalunya

DESCOMPTES AL CLUB

A més, la vostra condició de soci també us permet tenir els següents avantatges:

Pista de Gel: descompte del 25%.	compte en el lloguer de sales i altres espais emblemàtics del club.	compte a través de www.shop.fcbarcelona.com
Museu: accés lliure al Museu i tour guiat.	Fcbotiga: 5% de descompte en els productes a la venda.	Camp de futbol 7: 30% de descompte en el lloguer dels camps de futbol 7 de les instal·lacions del Camp Nou.
Sales i espais: 30% de des-	Botiga on-line: 10% de des-	

A més, estigues atent als diferents esdeveniments i actes que aniran sorgint durant la temporada amb descomptes especials per als socis. Informa't al butlletí electrònic i a la web del club: www.fcbarcelona.com

Proveïdor Oficial del Barça

PREMI TIPA 2006
MILLOR CÀMERA
COMPACTA DIGITAL

Nova DIGITAL CAMERA
FinePix F30

La càmera amb més sensibilitat del món.

3.200 ISO
6.3 Mp - Zoom òptic 3x - LCD 2,5"

100 ISO

200 ISO

400 ISO

800 ISO

1.600 ISO

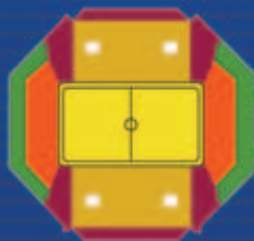
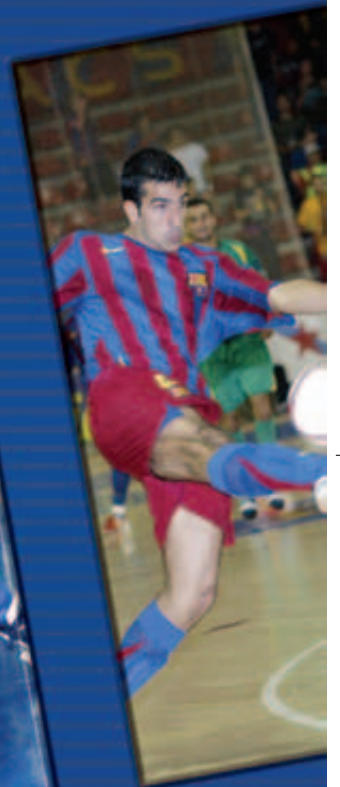
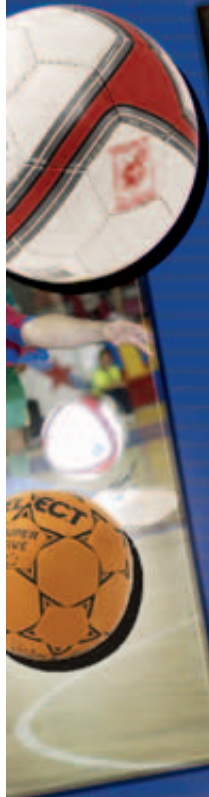

3.200 ISO

Entra a www.fujifilm.es per conèixer a fons la FinePix F30

NOUS ABONAMENTS PER SECCIONS

ARA ETS POTS ABONAR NOMÉS A UNA SECCIÓ

	COMPLET	BÀSQUET	HANDBOL	HOQUEI PATINS	FUTBOL SALA
ZONA 1	318 €	270 €	65 €	65 €	65 €
ZONA 2	205 €	174 €	48 €	48 €	48 €
ZONA 3 inf.	115 €	99 €	29 €	29 €	29 €
ZONA 3 sup.*	76 €	65 €	-	-	-

*Infantil (menors de 14 anys) 32 €

902 1899 00
www.fcbarcelona.com
 OAB: Av. Joan XXIII, s/n Accés 7